

หลักข้อเชื่อของ อัครธรรมทูต

บทที่ 2

พระเจ้าพระบิดา

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคัมภีร์ฉบับ New International Version สงวนลิขสิทธิ์ © 1973, 1978, 1984, 2011 โดยสมาคมพระคริสตธรรมระหว่างประเทศ โดยได้รับอนุญาตจาก Zondervan Bible Publishers.

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม) เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ให้การศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายทั่วโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดียไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่มหรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ. สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น. และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3) ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
พระเจ้า	2
ความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า	2
พหุเทวนิยม	3
เอกเทวนิยม	4
คริสต์ศาสนา	6
ความไม่ซับซ้อน	8
พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด	10
พระนาม	10
พระภาค	12
ความเป็นพระบิดา	15
พระผู้สร้าง	15
กษัตริย์	16
หัวหน้าครอบครัว	18
ฤทธานภาพ	20
ไร้ขีดจำกัด	20
ไม่มีใครเทียบได้	23
ผู้ทรงสร้าง	24
ผลงานแห่งการทรงสร้าง	24
ความล้มเหลวของการทรงสร้าง	26
อำนาจเหนือสิ่งทรงสร้าง	28
อำนาจอันสมบูรณ์	28
อำนาจเฉพาะพระองค์	29
อำนาจอันครอบคลุมทุกสิ่ง	30
สรุป	31

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต

บทที่ 2

พระเจ้าพระบิดา

บทนำ

หลายศาสนาเคารพสิ่งที่เขาเรียกว่า “พระเจ้า” และนี่คือเหตุผลที่มาของคำถามน่าสนใจว่า เขาคนนั้นหรือพระเจ้าองค์เดียวกันที่เพียงแต่มีพระนามแตกต่างกันใช่หรือไม่? หรือเขาคนนั้นหรือพระเจ้าคนละองค์? พระคัมภีร์อธิบายว่าแม้ศาสนาต่าง ๆ ใช้คำว่า “พระเจ้า” เหมือนกัน แต่ความหมายนั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง พระคัมภีร์ยืนยันว่ามีพระเจ้าเที่ยงแท้แต่พระองค์เดียวเท่านั้น ก็คือพระเจ้าที่คริสตชนนมัสการ และนั่นหมายความว่า พระเจ้าในศาสนาอื่น ๆ ล้วนเป็นพระเจ้าแอบอ้าง เป็นรูปเคารพ หรือเป็นพระเจ้าเทียม นี่คือนิยามที่ศาสนาคริสต์ให้ความสำคัญกับการรู้จักพระเจ้าในพระคัมภีร์เป็นอย่างมาก พระองค์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงผู้เดียวที่มีอำนาจในการสร้าง ทำลาย และช่วยให้อรอด

นี่เป็นบทเรียนที่ 2 ในชุด หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต และเราตั้งชื่อบทเรียนนี้ว่า “พระเจ้าพระบิดา” ในบทเรียนนี้ เราจะให้ความสำคัญกับประโยคแรกใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต นั่นคือ ประโยคที่ยืนยันความเชื่อของเราในพระเจ้าพระบิดา ซึ่งเป็นพระภาคแรกขององค์ตรีเอกานุภาพ

เราได้เรียนรู้จากบทเรียนก่อนหน้านี้อแล้วว่า หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ปรากฏอยู่ในหลายรูปแบบในช่วงศตวรรษต้น ๆ ของคริสตจักร ก่อนที่จะได้รับการสังคายนาให้เป็นมาตรฐาน ในราว ค.ศ. 700 เป็นภาษาละติน ซึ่งคำแปลที่นิยมใช้ในภาษาไทยปัจจุบันกล่าวดังนี้:

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก
ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ พระบุตรองค์เดียวของพระบิดา [และพระผู้เป็นเจ้าของเรา] ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงกำเนิดจากมารีย์สาวพรหมจารี ทรงทนทุกข์ทรมาน ในสมัยที่ปอนทิอัสปีลาตปกครอง ทรงถูกตรึงที่กางเขน แล้วมรณา ทรงถูกบรรจุไว้ในอิมโงค์ เสด็จลงสู่แดนมรณา ในวันที่สามทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด จากที่นั่นพระองค์จะเสด็จมาพิพากษาคนเป็นและคนตาย ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเชื่อมั่นในสากลคริสตจักรบริสุทธิ์ ในการร่วมสมานฉันท์ระหว่างธรรมิกชน การอภัยโทษบาป การที่กายคืนชีพ และสมบูรณชีพนิรันดร์ อาเมน

เราคงจำได้ว่าบทเรียนของเราแบ่ง หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต เป็นห้าส่วนใหญ่ ๆ สามส่วนแรกเกี่ยวกับสามพระภาคของพระเจ้า คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ จากนั้นตามด้วยส่วนที่เกี่ยวกับคริสตจักรและส่วนที่เกี่ยวกับความรอด ในบทเรียนที่ 2 นี้ เราจะมุ่งไปที่ส่วนแรกสุดของห้าส่วนนี้ ซึ่งประกอบด้วยประโยคเดียวเท่านั้น คือ

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก

มีหลายวิธีที่เราอาจแบ่งหัวข้อที่กล่าวถึงในประโยคยืนยันความเชื่อนี้ แต่ในบทนี้ เราจะเน้นที่สาระสำคัญสามประการที่เป็นหัวใจสำคัญของคริสตศาสนศาสตร์ นั่นคือ ความเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า พระภาคพระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด และบทบาทของพระองค์ในฐานะผู้ทรงสร้างสิ่งทั้งปวง

จากสาระสำคัญสามประการนี้ เราจะแบ่งบทเรียนเรื่อง พระเจ้าพระบิดา ออกเป็นสามส่วน ส่วนแรกจะกล่าวถึงแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับพระเจ้า โดยพิจารณาสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวโดยทั่วไปเกี่ยวกับการทรงสถิตอยู่และธรรมชาติของพระองค์ ส่วนที่สองจะเน้นศึกษาข้อความ “พระเจ้าพระบิดาผู้ทรง

ฤทธิ์สูงสุด” โดยให้ความสนใจต่อลักษณะพิเศษบางอย่างของพระภาคแรกใน ตริเอกานภาพ และส่วนที่สามจะศึกษาบทบาทของพระบิดาในฐานะ พระผู้ทรงสร้างสิ่งทั้งปวง เราจะเริ่มด้วยแนวคิดเกี่ยวกับพระเจ้าตามคำอธิบายของพระคัมภีร์

พระเจ้า

ความเชื่อของเราในพระเจ้านั้นเป็นรากฐานความเชื่อที่เรามีต่อสิ่งอื่นทุกสิ่ง ฉะนั้น ถ้าเราพิจารณาในแง่โลกทัศน์ พระเจ้าเป็นศูนย์กลาง และทุกสิ่งที่เป็นอยู่ก็ดำเนินไปด้วยความสัมพันธ์ที่มีต่อพระองค์ ความเข้าใจเช่นนี้ทำให้การคิดโดยมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางเป็นแนวความคิดที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากวิธีคิดทั่วไปในวัฒนธรรมของเรา ซึ่งยึดตนเองหรือตัวฉันเป็นศูนย์กลาง ก่อนที่จะคำนึงถึงว่าสิ่งอื่น ๆ ทั้งสิ้น รวมถึงพระเจ้าด้วย สัมพันธ์กับตัวฉันอย่างไร ข้าพเจ้าคิดและกล่าวพูดว่า แนวคิดเช่นนี้ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับแนวคิดที่พระคัมภีร์สอนให้เราพิจารณาสิ่งต่าง ๆ และตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับวิธีที่พระเจ้าพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ตามที่พระคัมภีร์เปิดเผย ดังนั้น ในการรับใช้ในปัจจุบัน นับเป็นสิ่งสำคัญมากที่เราต้องทำลายแนวคิดที่ว่าตัวฉันเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเป็นธรรมชาติของคนทั่วไป ให้ได้ และแทนที่มุมมองเช่นนั้นด้วยแนวคิด พระเจ้าเป็นศูนย์กลาง และโลกทัศน์ที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง

—ดร. เจ ไอ แพ็คเกอร์

เราจะเริ่มด้วยการพิจารณาแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับพระเจ้าตามที่พระคัมภีร์นำเสนอ โดยให้ความสนใจสองประเด็น ประเด็นแรก เราจะสำรวจแนวคิดที่นักศาสนศาสตร์เรียกว่า “ความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า” ซึ่งหมายถึง พระเจ้าเป็นพระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว อีกประเด็นหนึ่ง เราจะเน้น “ความไม่ซับซ้อนของพระเจ้า” โดยให้ความสำคัญที่พระองค์เป็นพระเจ้าเพียงแต่พระองค์เดียว ถึงแม้ประกอบด้วยสามพระภาค เราจะเริ่มด้วย “ความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า” นั่นคือ คำสอนที่ว่า พระเจ้าแห่งพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เป็นพระเจ้าเพียงแต่พระองค์เดียว

ความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า

เมื่อเราศึกษาความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า เราต้องทำความรู้จักกับแนวคิด พหุเทวนิยม ซึ่งแพร่หลายในโลกในยุคนศตวรรษต้น ๆ ของคริสตจักร นอกจากนี้ เราจะสำรวจแนวคิด เอกเทวนิยม ซึ่งยืนยันการมีพระเจ้าองค์เดียว และสาม เราจะกล่าวถึงคริสต์ศาสนาและแนวคิดเกี่ยวกับพระเจ้าในคริสต์ศาสนา เราจะเริ่มด้วยแนวคิด พหุเทวนิยม

พหุเทวนิยม

พหุเทวนิยม คือความเชื่อว่ามีพระเจ้าหลายองค์ หรือเทพต่าง ๆ ที่มีอำนาจเหนือธรรมชาติ และควบคุมจักรวาลนี้ เทพบางองค์เหล่านี้ คนก็เชื่อว่ายูชัวร์รันดร์และไม่ได้ถูกสร้างมา ในขณะที่เทพอื่น ๆ คนเชื่อว่าเกิดขึ้นหรือถูกสร้างมาด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง ในความเชื่อแบบพหุเทวนิยม เทพเหล่านี้มีความแตกต่างกันและต่างก็มีเอกลักษณ์ในตัวเอง เช่นเดียวกับที่มนุษย์แต่ละคนมีความเป็นเอกลักษณ์ แต่ในพหุเทวนิยมนั้น ไม่มีเทพองค์ใดสามารถอ้างว่าอยู่เหนือธรรมชาติและมีอำนาจควบคุมทั้งจักรวาลได้

พหุเทวนิยมรูปแบบหนึ่งได้แก่ อติเทวนิยม แนวคิดนี้บูชาเทพองค์หนึ่งเป็นหลัก แต่ก็ไม่

ปฏิเสธรการดำรงอยู่ของเทพอื่น ๆ ยกตัวอย่าง คนบางกลุ่มในจักรวรรดิโรมันนับถือ ซุส (Zeus) ว่าเป็นเทพสูงสุด แต่ขณะเดียวกันก็ยอมรับว่ามีเทพอื่น ๆ อีกด้วย

ในโลกของคริสตจักรยุคแรก คนที่ไม่ใช่คริสเตียนส่วนใหญ่เชื่อในพหุเทวนิยม หลายคนเชื่อในพระเจ้าเทียงของชาวกรีกและชาวโรมัน และหลายคนก็นับถือรูปเคารพของชาวตะวันออกกลางโบราณ นอกจากนี้ยังมีชาวพหุเทวนิยมที่เชื่อในพลังจักรวาล และบางคนก็บูชาธาตุต่าง ๆ หรือสิ่งอื่น ๆ ที่พระเจ้าได้สร้างมา ในยุคนั้น แนวคิดอเทวนิยม—ซึ่งไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า—แทบไม่มีปรากฏให้เห็น

เหตุผลหนึ่งที่มีความเชื่อว่ามีพระเจ้าหลายองค์แพร่หลาย ก็เพราะแนวคิดพหุเทวนิยมมักจะถูกกำหนดไว้ในกฎหมาย เช่น ในจักรวรรดิโรมัน รัฐบาลบัญญัติให้คนบูชาเทพของชาวโรมัน โดยหวังให้เทพเหล่านี้พึงพอใจและปกป้องจักรวรรดิของพวกเขา แต่จริง ๆ แล้ว เหตุผลพื้นฐานของความเชื่อในเทพหลายองค์ก็คือ ธรรมชาติบาปของมนุษย์

พระคัมภีร์ระบุว่ามนุษย์มีแนวโน้มที่จะหันจากพระเจ้าเที่ยงแท้ไปหาพระเทียม ประเด็นนี้ตั้งอยู่บนสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับบาป ซึ่งไม่เกี่ยวกับการที่เราเป็นสิ่งที่ถูกสร้างและมีสัมพันธ์ภาพกับผู้สร้างที่ยิ่งใหญ่กว่าเรา แต่เกี่ยวกับการที่เราเป็นคนบาปในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า ความบาปทำให้เราตาบอด ไม่เห็นแม้กระทั่งความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้เปิดเผยผ่านการทรงสร้าง ฉะนั้นโดยลำพังแล้ว เราจึงกำหนดสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่มีลักษณะความเป็นพระเจ้าให้เป็นพระเจ้า หรือมีคุณลักษณะอย่างพระเจ้า อีกนัยหนึ่งคือ เราจะสร้างเทพขึ้นมาตามจินตนาการของเรา เพื่อแทนที่พระเจ้าเที่ยงแท้

—ดร. เดวิด บาวเออร์

ตามที่พระคัมภีร์สอน คนเราต่างรู้อยู่แก่ใจว่าจักรวาลไม่สามารถเกิดขึ้นเองโดยปราศจากพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง แต่บาปของเราทำให้เรามีธรรมชาติของการปฏิเสธ ไม่ยอมรับพระเจ้าเที่ยงแท้และให้เกียรติพระองค์อย่างที่เราควรได้รับ ตรงกันข้าม เรากลับมองว่าเป็นผลงานของสิ่งอื่น ให้เราฟังดูว่า เปาโล กล่าวไว้อย่างไรใน โรม 1:20-23:

เพราะแม้ว่าพวกเขารู้จักพระเจ้า พวกเขา ก็ไม่ได้ถวายพระเกียรติสิริแต่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า ทั้งไม่ได้ขอบพระคุณพระองค์ แต่กลับคิดในสิ่งที่ไร้สาระ และจิตใจอันโง่เขลาของพวกเขาก็มืดมัวไป แม้เขาอ้างว่าตนมีปัญญา เขาก็กลับกลายเป็นคนโง่และเอาพระเกียรติสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ ไปแลกกับรูปเคารพ ซึ่งสร้างขึ้นตามแบบของมนุษย์ที่ต้องตาย สัตว์ปีก สัตว์ เลื้อยคลานและสัตว์ต่าง ๆ (โรม 1:20-23)

เปาโลกล่าวชัดว่า การดำรงอยู่ของพระเจ้าแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น แจ่มแจ้งสำหรับทุกคนที่จะเห็นและเข้าใจได้ เปาโลถึงกับกล่าวว่า มนุษย์รู้จักพระเจ้าผ่านการเปิดเผยของพระองค์ผ่านสิ่งทรงสร้างต่าง ๆ แต่เราจมอยู่ในความบาปจนถึงกับปฏิเสธ ไม่ยอมให้เกียรติหรือขอบคุณพระองค์ ตรงกันข้าม เราได้แทนที่พระเกียรติของพระองค์ด้วยพระเทียมที่เราประดิษฐ์และบูชาแทนพระเจ้า

พระคัมภีร์กล่าวว่า มนุษย์ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะชาย หญิง และเด็ก ต่างรู้จักพระเจ้าในส่วนลึกของจิตใจและจิตสำนึก แต่ โรม 1 อธิบายว่า ตั้งแต่อาดัมและเอวาทำบาป ส่วนลึกของจิตใจเราก็ดำเนินออกจากการนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้ ไปสู่การบูชารูปเคารพหรือสิ่งอื่นที่พระเจ้าสร้าง ดังนั้น ในทางปฏิบัติ จิตของมนุษย์ก็คือโรงงาน แหล่งผลิตหรือรากเหง้าของรูปเคารพทั้งปวง

—ดร. ชามูเอล หลิง

เมื่อเราเห็นภาพกว้าง ๆ ของพหุเทวนิยมแล้ว เราก็พร้อมที่จะศึกษาแนวคิดเอกเทวนิยม ซึ่งเชื่อว่า มีพระเจ้าองค์เดียว

เอกเทวนิยม

ตามทฤษฎีแล้ว เอกเทวนิยมสามารถหมายถึงศาสนาใดก็ตามที่ยืนยันความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว ตัวอย่างในโลกปัจจุบัน ได้แก่ ศาสนายูดาห์ ศาสนาอิสลาม และคริสต์ศาสนา ซึ่งทั้งหมดนี้ยืนยันว่ามีพระเจ้าองค์เดียวและเพียงผู้เดียวเท่านั้น

ข้อความหลายตอนในพระคัมภีร์ยืนยันความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า โดยกล่าวอย่างชัดเจนว่า มีพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว ลองดูสัก 2-3 ตัวอย่าง ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 8:60 โยโลมอนประกาศว่า:

พระเจ้าและไม่มีพระเจ้าอื่นใดเลย (1 พงศ์กษัตริย์ 8:60)

ใน สดุดี 86:10 ดาวิด ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าว่า:

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว (สดุดี 86:10)

ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 19:19 เฮเซคียาห์ อธิษฐานว่า:

พระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้นทรงเป็นพระเจ้า (2 พงศ์กษัตริย์ 19:19)

ใน โรม 3:30 เปาโลยืนยันว่า:

เนื่องจากมีพระเจ้าเพียงองค์เดียว (โรม 3:30)

และใน ยากอบ 2:19 ยากอบกล่าวว่า:

ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียวก็ดีแล้ว! (ยากอบ 2:19)

มีองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น นี่คือความจริงในยุคพันธสัญญาเดิม นี่คือความจริงในยุคพันธสัญญาใหม่ นี่คือความจริงในศตวรรษแรก ๆ ของคริสตจักร และนี่ยังคงเป็นจริงในยุคปัจจุบัน

เราต้องอธิบายตรงนี้ว่า ศาสนาเอกเทวนิยมต่าง ๆ นั้น ไม่ได้นับถือพระเจ้าองค์เดียวกันอย่างที่กล่าวมาแล้ว ศาสนายูดาห์ ศาสนาอิสลาม และคริสต์ศาสนา ต่างนับถือพระเจ้าองค์เดียว ยิ่งกว่านั้น ทั้งสามระบุดังกล่าว พระเจ้าองค์นี้ คือพระเจ้าของอับราฮัม อย่างน้อยก็ในนาม แต่ความหมายต่าง ๆ ที่สามศาสนานี้ใช้อธิบาย “พระเจ้าของอับราฮัม” ต่างกันอย่างมากมาย ไม่ว่าในด้านบุคลิกภาพ พระราชกิจในฐานะพระเจ้า และแม้กระทั่งธรรมชาติของพระองค์

เริ่มจากศาสนายูดาห์ อันมีพื้นฐานความเชื่อในพันธสัญญาเดิม ซึ่งคริสเตียนก็เชื่อเช่นกัน แต่ยูดาห์ปฏิเสธพระเจ้าองค์ตรีเอกานุภาพที่พระคัมภีร์เปิดเผย จริง ๆ แล้ว ยูดาห์ปฏิเสธทุกพระภาค โดยปฏิเสธว่าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้าที่บังเกิดเป็นมนุษย์ และปฏิเสธว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่พระภาคหนึ่งของพระเจ้า โดยการปฏิเสธทั้งพระเยซูและพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็เท่ากับศาสนายูดาห์ ปฏิเสธพระบิดาผู้ส่งทั้งสองมา ตามที่พระเยซูตรัสใน ลูคา 10:16:

ผู้ที่ไม่ยอมรับเรา ก็ไม่ยอมรับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา (ลูคา 10:16)

ศาสนายูดายปฏิบัติเสฐพระเยซูและพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงเท่ากับปฏิบัติเสฐพระบิดาด้วย ศาสนายูดายเชื่อว่าเขานมัสการพระเจ้าที่ถูกเปิดเผยในพันธสัญญาเดิม โดยมักอ้างถึงพันธสัญญาเดิมฉบับเดียวกันกับที่คริสเตียนชื่นชมและกล่าวว่า “เรานมัสการพระเจ้าองค์เดียวกัน” ดังนั้นถ้ามองอย่างผิวเผิน ก็มีนัยยะที่เข้าใจได้ว่าเรานมัสการพระเจ้าองค์เดียวกัน แต่ก็มีอีกนัยยะหนึ่งที่บ่งบอกว่า พระเจ้าของศาสนายูดายแตกต่างจากพระเจ้าของเรา เพราะเขาปฏิบัติเสฐการเปิดเผยอันสมบูรณ์ของพระเจ้าผ่านพระเยซูคริสต์

เมื่อเราพิจารณาศาสนาอิสลาม ก็ยิ่งชัดเจนขึ้นว่า ความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าของเขาค้านกับสิ่งที่พระคัมภีร์สอน

คำถามที่สำคัญก็คือ: ความเชื่อในศาสนาอิสลามอ้างไว้อย่างไรเกี่ยวกับแนวคิดการมีพระเจ้าองค์เดียว? ข้าพเจ้าเชื่อว่าอิสลามนั้นยืนยันความเป็นเอกภาพในลักษณะใดลักษณะหนึ่งในพระเจ้า แต่คริสต์ศาสนาระบุคุณสมบัติและพระลักษณะของพระเจ้าแตกต่างจากในศาสนาอิสลาม เรามีหลักคำสอนเกี่ยวกับการไถ่และการที่กายคืนชีพ และนี่เป็นหลักคำสอนสำคัญที่ทำให้พระลักษณะของพระเจ้าของเราโดดเด่นอย่างชัดเจนและเป็นพื้นฐานในชีวิตคน เรื่องการไถ่และกายคืนชีพไม่มีปรากฏในความเข้าใจของชาวมุสลิมเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าองค์เดียวของเขา

—ดร. ไรแอต แดสซิส

ความเข้าใจของอิสลามเกี่ยวกับพระเจ้านั้นค้านกับพระคริสตธรรมคัมภีร์แน่นอน โดยเฉพาะประเด็นสำคัญที่อิสลามประกาศว่า พระเจ้าเป็น “เอกภาพ” ที่ไม่สามารถมีสถานะที่ต่างกัน ได้ ถ้าจะอธิบายด้วยภาษาทางวิชาการ พระเจ้าในมุมมองของอิสลามเป็นองค์เดียวอย่างสมบูรณ์ ปราศจากพระภาคใด ๆ ที่อยู่ร่วมกันภายในพระองค์ ในทางคริสต์ศาสนศาสตร์ เราเชื่อในเอกเทวนิยมอย่างเด็ดเดี่ยว นั่นคือเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว หลักข้อเชื่อเก่าแก่ที่สุดตามพระคัมภีร์กล่าวว่า “โอ ชาวอิสราเอล จงฟังพระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา พระองค์เป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียว” การประกาศเน้นถึงความเชื่อเอกเทวนิยม จึงเป็นส่วนหนึ่งของหลักการศาสนศาสตร์ดั้งเดิมของศาสนายูดาย-คริสต์มาตั้งแต่จุดเริ่มต้น ดังนั้น คริสต์ศาสนาก็เป็นความเชื่อเอกเทวนิยม แต่เพื่อน ๆ ชาวมุสลิมของเราไม่คิดเช่นนั้น เขาจะมองว่าเราเป็น “ไตรเทวนิยม” และจริง ๆ แล้ว เขาจะมองว่าเราเชื่อในพระบิดา พระมารดา และพระบุตร เนื่องจากโมฮัมหมัดเข้าใจหลักคำสอนของคริสเตียนเกี่ยวกับพระเจ้าผิดไป แต่สิ่งที่ทำให้หลักความเข้าใจของคริสเตียนเกี่ยวกับพระเจ้าแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากความเข้าใจของอิสลาม ก็คือหลักคำสอนเรื่อง ตรีเอกานุภาพ ซึ่งยืนยันว่าพระเจ้านั้นดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ในสามพระภาค—พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์—โดยสามพระภาคนี้ไม่ใช่แค่สามวิธีที่ต่างกันเพื่อแสดงถึงพระเจ้าองค์เดียว และไม่ใช่แค่คำอุปมาสามแบบเพื่อกล่าวถึงพระเจ้าองค์เดียว แต่ทั้งสามพระภาคมีสามัคคีธรรมยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงต่อกันและกันในฐานะเป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้องค์เดียว

—ดร. เจ ลิกอน ดันแคน ที่สาม

ศาสนายูดาย ศาสนาอิสลาม และคริสต์ศาสนา ล้วนเป็นศาสนาเอกเทวนิยม ทั้งสามต่างจากความเชื่อพหุเทวนิยมเพราะปฏิเสธว่าไม่มีพระเจ้าอื่น แต่ทั้งสามก็แตกต่างกันและกันบนพื้นฐานของหลักคำสอนของแต่ละศาสนาเกี่ยวกับว่าพระเจ้าเป็นใคร

เมื่อเห็นความแตกต่างระหว่างพหุเทวนิยมและเอกเทวนิยมแล้ว เราจะอธิบายหลักความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ซึ่งคริสต์ศาสนาประกาศยืนยันและสั่งสอนตลอดมา

คริสต์ศาสนา

ข้อความเกี่ยวกับพระเจ้าใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ค่อนข้างเรียบง่าย โดยกล่าวเพียงว่า:

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก

เราคงสังเกตได้ว่า หลักข้อเชื่อนี้ไม่ได้ระบุชัดเจนว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ถ้าไม่เข้าใจต้นกำเนิดของหลักข้อเชื่อนี้ เราอาจคิดว่าถ้อยคำเหล่านี้ประกาศความเชื่อในพระเจ้าของยูดาย หรือพระเจ้าของอิสลาม หรือเทพใด ๆ ท่ามกลางเทพทั้งหลาย แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่าประโยคนี้กล่าวถึงพระเจ้าองค์ตรีเอกภาพของคริสเตียน ไม่ใช่พระเจ้าในศาสนาเอกเทวนิยมอื่นหรือเทพใด ๆ ในความเชื่อพหุเทวนิยม?

ในด้านหนึ่ง โดยอาศัยข้อความอื่น ๆ เกี่ยวกับพระเจ้าที่กล่าวไว้ชัดเจนอยู่แล้ว หลักข้อเชื่อนี้ปฏิเสธความเชื่อเอกเทวนิยมที่ต่างจากคริสต์ศาสนา จากบทเรียนก่อน เราเห็นว่าหลักข้อเชื่อนี้เรียบเรียงขึ้นตามโครงสร้างสามพระภาค หลักข้อเชื่อนี้จึงสะท้อนความเชื่อที่ว่าพระเจ้าพระบิดา พระเยซูคริสต์พระบุตรองค์เดียว และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นสามพระภาคที่ต่างกันภายในพระเจ้าองค์เดียว โดยทั้งสามพระภาคมีพระลักษณะความเป็นพระเจ้าองค์เดียวร่วมกัน

เราต้องย้ำอีกครั้งว่า หลักข้อเชื่อนี้มีเจตนาให้เป็นบทสรุปหลักความเชื่อ ไม่ใช่ข้อความที่บรรยายความเชื่ออย่างละเอียด และเมื่อใช้หลักข้อเชื่อนี้ใน

ศาสนพิธีในโบสถ์ ทุกคนในโบสถ์ก็รู้ว่า การกล่าวถึงทั้งสามพระภาคของพระเจ้าในลักษณะนี้ ก็เท่ากับเป็นการประกาศคำสอนเรื่องตรีเอกภาพนั่นเอง

ในอีกด้านหนึ่ง หลักข้อเชื่อนี้ปฏิเสธพหุเทวนิยมโดยการใช้คำนามสามัญเอกพจน์ “พระเจ้า” ในฐานะพระนามของพระองค์

คำว่า “พระเจ้า” อาจหมายถึงหลายสิ่ง หลายศาสนาก็เรียกเทพของตนว่า “พระเจ้า” และบางครั้ง พระคริสตธรรมคัมภีร์ก็ใช้คำว่า “เจ้า” หรือ “เทพ” เพื่อหมายถึง ปีศาจ รูปเคารพ และบางทีก็รวมถึงมนุษย์ที่เป็นผู้นำบางคนด้วย แต่ “เทพ” ทั้งหลายนี้ต่างมีชื่อของตนเอง เช่น ในศาสนาโบราณของโรมัน มาร์ส คือเทพแห่งสงคราม เนปจูน คือเทพแห่งท้องทะเล และ จูปีเตอร์ คือผู้นำแห่งเทพทั้งปวง

พระเจ้าแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็มีพระนามของพระองค์เช่นกัน พระนามส่วนใหญ่บ่งบอกพระลักษณะของพระองค์ เช่น “เอล ชัดดาย” ซึ่งนิยมแปลว่า “พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์” หมายความว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” “เอล เอลีโอน” ซึ่งนิยมแปลว่า “พระเจ้าสูงสุด” หมายความว่า “พระเจ้าผู้ปกครองเหนือทุกสิ่ง” และ “อาโดไน” ซึ่งนิยมแปลว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้า” หมายความว่า “เจ้าเหนือหัว” หรือ “ผู้ปกครองสูงสุด”

แต่พระนามที่ใกล้เคียงที่สุดกับสิ่งที่เราเข้าใจในฐานะพระนามเฉพาะของพระเจ้าคือ “ยาห์เวห์” พระคัมภีร์แปลฉบับแรก ๆ ใช้คำว่า “เยโฮวาห์” หรือ “ยะโฮวาห์” แต่ฉบับแปลปัจจุบันนิยมใช้คำว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้า” ซึ่งสื่อความหมายค่อนข้างแตกต่างจากคำว่า “อาโดไน”

พระเจ้าเปิดเผยพระองค์ผ่านพระนาม “ยาห์เวห์” ตั้งแต่ยุคแรกสุดของประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ยกตัวอย่าง มนุษย์ใช้พระนามนี้เพื่อกล่าวถึงพระเจ้าอยู่แล้วตั้งแต่สมัยของ เช็ช บุตรของอาดัม ตามที่บันทึกใน ปฐมกาล 4:26 โนอาห์ ก็กล่าวถึงพระเจ้าด้วยพระนาม “ยาห์เวห์” เช่นกัน ในปฐมกาล 9:26 และ อับราฮัม ก็เรียกพระเจ้าด้วยพระนามเดียวกัน ใน ปฐมกาล 12:8

และ “ยาห์เวห์” ก็เป็นพระนามที่พระเจ้าใช้กล่าวถึงพระองค์เองต่อ โมเสส ใน อพยพ 3:13-14 ซึ่งกล่าวดังนี้:

โมเสสทูลพระเจ้าว่า “หากข้าพระองค์ไปบอกชนอิสราเอลว่า ‘พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่าน ได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน’ และพวกเขาจะยอถามว่า ‘พระเจ้าทรงพระนามว่าอะไร?’ ข้าพระองค์จะตอบเขาว่าอย่างไร?” พระเจ้าตรัสตอบโมเสสว่า “เราเป็นผู้ที่เราเป็น[a] เจ้าจงบอกชาวอิสราเอลว่า ‘เราผู้เป็น ได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน’” (อพยพ 3:13-14)

พระนาม “ยาห์เวห์” นั้น สัมพันธ์กับคำว่า “เอห์เยห์” ในภาษาฮีบรู ซึ่ง ณ ที่นี้ แปลได้ว่า “เราเป็น” นี่เป็นพระนามที่สื่อความสนิทสนมสูงสุดที่พระเจ้าเปิดเผยต่อคนของพระองค์ และที่พิเศษกว่าพระนามอื่น ๆ ของพระองค์ก็คือ นี่เป็นพระนามที่บ่งบอกความแตกต่างระหว่างพระองค์จากพระเจ้าเทียมอื่น ๆ ทั้งปวง

จริง ๆ แล้ว ในบรรดาพระนามต่าง ๆ ที่ใช้เรียกพระผู้เป็นเจ้าในพระคัมภีร์ คำว่า “พระเจ้า” เป็นคำสามัญที่สุดในพันธสัญญาเดิมที่ใช้ในปัจจุบัน คำว่า “พระเจ้า” คือคำแปลของ “เอล” หรือ “เอโลฮิม” ในภาษาฮีบรู ส่วนใน พันธสัญญาใหม่ เป็นคำแปลของ “เธ-ออส” ในภาษากรีก แต่ในยกที่พระคัมภีร์ถูกบันทึกนั้น ศาสนาอื่น ๆ ก็ใช้คำเดียวกันเพื่อกล่าวถึงพระเจ้าของเขาเช่นกัน ถ้าเช่นนั้นเหตุใด หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต จึงใช้ชื่อสามัญเพื่อกล่าวถึงพระเจ้า แทนที่จะใช้พระนามที่เจาะจงมากกว่า เช่น “ยาห์เวห์”? เหตุผลก็คือ โดยการใช้อำนาจ “พระเจ้า” เพื่อหมายถึงพระผู้เป็นเจ้า หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต บอกชัดเจนว่า พระเจ้าของคริสต์ศาสนาเป็นผู้เดียวที่คู่ควรกับการถูกเรียกว่า “พระเจ้า” ตามที่ 1 พงศ์กษัตริย์ 8:60 กล่าว:

พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าและไม่มีพระเจ้าอื่นใดเลย (1 พงศ์กษัตริย์ 8:60)

แน่นอนว่าศาสนาอื่นก็เชื่อว่าเขามัสการพระเจ้าจริง ๆ เช่นกัน แต่ในความเป็นจริงแล้ว เขาบูชาสิ่งที่ถูกจินตนาการขึ้นมา หรือแม้กระทั่งปีศาจ—นั่นคือ วิญญาณถูกสร้างขึ้นต่ำที่อยู่ใต้การควบคุมของพระเจ้าของคริสเตียน เปาโลกล่าวเรื่องนี้อย่างชัดเจนใน 1 โครินธ์ 10:20:

ของเซินไหว้ของคนนอกศาสนานั้นสังเวกแก่ผีมาร ไม่ใช่ถวายแด่พระเจ้า (1 โครินธ์ 10:20)

พวกนอกศาสนาไม่เชื่อว่าเขาถวายเครื่องบูชาแก่ปีศาจ เขาเชื่อว่าเขาถวายแก่เทพต่าง ๆ แต่เขาเข้าใจผิด

ทุกวันนี้ นอกจากคริสต์ศาสนาแล้ว ยังมีศาสนามากมาย ได้แก่ ฮินดู ชินโต ลัทธินอกรีต วิศคา (ลัทธิผสมผสานประเภทหนึ่ง) อิสลาม ยูดาห์ ศาสนาซนเผ่า และอีกมากมาย แต่เทพของศาสนาเหล่านี้ไม่ใช่พระเจ้าแท้ บ้างก็บูชาภูตผี บ้างก็บูชาธรรมชาติ และบ้างก็บูชาวัตถุที่เขาจินตนาการขึ้นมา แต่พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ยืนยันว่า พระเจ้าของคริสเตียนเท่านั้น ที่เป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ พระเจ้าของคริสเตียนเท่านั้นที่จะพิพากษาโลกนี้ และพระเจ้าของคริสเตียนเท่านั้น ที่มีอำนาจช่วยเราให้รอดได้

ข้อความยืนยันความเชื่อแรกใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต จึงเรียกร้องให้คริสเตียนใหม่หันหลังให้กับพระเทียมที่เขาเคยนมัสการ และยอมรับพระเจ้าแห่งพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่องค์เดียว และการเรียกร้องนี้สะท้อนคำสอนที่สำคัญอย่างยิ่งยวดในพระคัมภีร์ ซึ่งบัญญัติให้ทุกคนในทุกยุคยอมรับว่า พระเจ้าแห่งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่นั้นเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่องค์เดียว และพระคัมภีร์ก็เรียกร้องให้มนุษย์นมัสการพระเจ้าองค์นี้เอง

เมื่อได้ดูที่ความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้าแล้ว เราจะศึกษาความไม่ซับซ้อนของพระองค์ นั่นคือ ความเป็นเอกภาพในธรรมชาติหรือพระลักษณะของพระองค์

ความไม่ซับซ้อน

คงจำกันได้ว่า ในบทเรียนก่อนหน้า เมื่อเรานิยามหลักคำสอนว่าด้วย ตรีเอกานุภาพ เรา กล่าวไว้ว่า: พระเจ้ามีสามพระภาค แต่เป็นองค์เดียว เรากล่าวด้วยว่า คำว่า “พระภาค” นั้น หมายถึง บุคคลผู้มีตัวตนและการรับรู้ของตนเอง ส่วนคำว่า “องค์” หมายถึงธรรมชาติอันเป็นพื้นฐานของพระเจ้า หรือองค์ประกอบของพระองค์ ที่นี้ เมื่อเราพูดถึงความไม่ซับซ้อนของพระเจ้า เรากำลังนึกถึง “องค์รวม” ของพระองค์—นั่นคือ ธรรมชาติพื้นฐาน หรือองค์ประกอบที่รวมกันเป็นพระองค์ ต้องเข้าใจก่อนว่า นักศาสนศาสตร์ใช้คำว่า “ไม่ซับซ้อน” และ “ความไม่ซับซ้อน” ในเชิงวิชาการ เราไม่ได้พูดในประเด็นว่าพระเจ้านั้นเข้าใจง่าย แต่เราหมายความว่า ตัวตนของพระองค์ ไม่ได้ประกอบขึ้นมาจากสารต่าง ๆ หลายชนิด แต่เป็นตัวตนที่มีเอกภาพและมีองค์ประกอบเดียว เท่านั้น

เพื่อให้เห็นภาพความไม่ซับซ้อน เราจะเปรียบน้ำกับโคลน ในแง่หนึ่ง เราอาจนึกถึงน้ำว่าเป็นสารไม่ซับซ้อน ก็คือ เป็นน้ำอย่างเดียว ไม่มีอะไรเจือปน แต่เมื่อเราเอาดินใส่ลงในน้ำบริสุทธิ์ มันก็กลายเป็นโคลน โคลนเป็นสารที่ซับซ้อนเพราะประกอบขึ้นจากสารสองอย่างต่างชนิดกัน คือ น้ำกับ ดิน “องค์” หรือ “ตัวตน” ของพระเจ้า ก็เหมือนน้ำบริสุทธิ์ คือประกอบด้วย “สาร” ชนิดเดียว เหตุใดเรื่องนี้จึงสำคัญ? ทำไมคริสต์ศาสนาเน้นว่าพระเจ้าไม่ซับซ้อนและไม่ได้ประกอบขึ้นจากหลายสิ่ง? เพื่อตอบคำถามนี้ เราต้องย้อนดูหลักคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพ ซึ่งกล่าวว่า: พระเจ้ามีสามพระภาค แต่เป็นองค์เดียว

หัวใจของคำสอนเรื่อง ตรีเอกานุภาพ ก็คือ ความแตกต่างระหว่าง “พระภาค” กับ “ความเป็นพระองค์” ในแง่ของ ความเป็นพระองค์นั้น พระเจ้ามีหนึ่งเดียว ในแง่ของ พระภาค พระเจ้ามีสามพระภาค เราอาจกล่าวได้ว่า เกี่ยวกับพระเจ้านั้น คำตอบของ “อะไร” คือ หนึ่ง และคำตอบของ “ใคร” คือ สาม

—ดร. คีธ จอห์นสัน

พระคัมภีร์ยืนยันหนักแน่นว่าพระเจ้ามีสามพระภาค—พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์—เท่ากับที่ยืนยันว่ามีพระเจ้าองค์เดียว และนับจากยุคแรกของคริสตจักร นักศาสนศาสตร์ก็ได้พบว่า วิธีหนึ่งที่ดีที่จะอธิบายว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ก็คือการกล่าวถึงในแง่ “ความเป็นพระองค์” หรือ “ตัวตน” ดังนั้น เมื่อเขากล่าวว่าพระเจ้าเป็น พระองค์ ที่ไม่ซับซ้อนและเป็นเอกภาพ เขากำลังปฏิเสธแนวคิดที่ว่าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นพระเจ้าสามองค์ที่แยกจากกันที่บังเอิญเกี่ยวพันกันด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งจนกลายเป็น ตรีเอกานุภาพ ตรงกันข้าม เขายืนยันเสมอว่า สามพระภาคนี้ ได้ดำรงอยู่ร่วมกันในฐานะพระเจ้าองค์เดียวตั้งแต่แรกแล้ว โดยการยืนยันเช่นนี้ คริสตจักรประกาศชัดเจนที่สุดว่า คริสเตียน ไม่ได้เชื่อในพระเจ้าสามองค์ แต่จริง ๆ แล้ว เราเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว—องค์ผู้สูงสุดองค์เดียว—ซึ่งดำรงอยู่ในสามพระภาค

พวกมุสลิมมักกล่าวว่า มุมมองของคริสเตียนเรื่อง ตรีเอกานุภาพ คือการประกาศว่ามีพระเจ้าสามองค์ หรือ ไตรเทวนิยม แต่ไม่เคยมีใครในประวัติศาสตร์ของ คริสตจักรเคยประกาศเช่นนี้ นี่เป็นเพราะเราประกาศมันคงตลอดมาว่าพระเจ้าของเรา มีองค์เดียว เคียงคู่กับคำประกาศของเราที่ว่า พระบิดาเป็นพระเจ้า พระบุตรเป็นพระเจ้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระเจ้า ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ พระเจ้าเที่ยงแท้มีเพียงองค์เดียว เมื่อเป็นเช่นนั้น วิธีเดียวที่เราจะเข้าใจการเปิดเผยอันครบถ้วนของพระเจาก็คือ การกล่าวว่า: มีพระเจ้าองค์เดียว ไม่มีพระเจ้าอื่นใด และพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดำรงอยู่ร่วมกันในองค์พระเจ้านั้น ภาษาที่คริสตจักรใช้เสมอมาก็คือ ทั้งสามดำรงอยู่เป็นสามพระภาคในพระเจ้าองค์เดียวนั้น และนี่เป็นเหตุผลว่า ทำไมเราจึงไม่มีทางประกาศว่ามีพระเจ้าสามองค์ พระเจ้ามีองค์เดียว แต่อยู่ในสามพระภาค นี่คือนิยามที่พระคริสตธรรมคัมภีร์สอน และ คริสตจักรยืนยัน และเป็นสิ่งที่ทำให้เราแตกต่างจากศาสนาเอกเทวนิยมอื่น ๆ ทั้งสิ้น

—ดร. สตีเฟน เวลล์ม

ความเชื่อนี้ถูกประกาศอย่างกระจ่างชัดในอีกหลักข้อเชื่อโบราณ คือ หลักข้อเชื่อไนเซีย ซึ่งกล่าวว่า:

พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์เดียว ผู้ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า

เนื่องจาก หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต เป็นพื้นฐานมากกว่า หลักข้อเชื่อไนเซีย จึงไม่ได้เจาะจงรายละเอียดอย่างชัดเจน แม้กระนั้น หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ก็สื่อนัยยะนี้โดยยืนยันว่าเราเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น ผู้ดำรงอยู่ในสามพระภาค

การที่คริสเตียนเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวผู้ดำรงอยู่ในสามพระภาค มีนัยยะสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชีวิตคริสเตียน เช่น ธรรมเนียมการนมัสการพระเจ้าของคริสเตียนอยู่บนรากฐานตรีเอกานุภาพตลอดมา เรานมัสการทั้งสามพระภาคในตรีเอกานุภาพ เราร้องเพลงสรรเสริญและอธิษฐานอ้อนวอนต่อทั้งสามพระภาค การละเลยพระภาคใดในตรีเอกานุภาพ โดยให้ความสำคัญกับพระภาคอื่นแทน ก็เท่ากับการละเลยพระเจ้านั่นเอง เราต้องให้เกียรติ รับใช้ และรักพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะทั้งสามเป็นพระเจ้าองค์เดียว

เมื่อได้พูดถึงแนวคิดพื้นฐานของคริสเตียนเกี่ยวกับพระเจ้าและธรรมชาติของการดำรงอยู่ของพระองค์แล้ว เราก็พร้อมศึกษาสิ่งที่กล่าวว่า “พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด” โดยพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับ พระเจ้าพระบิดา พระภาคแรกของตรีเอกานุภาพ

พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด

เราจะอภิปรายความหมายของ “พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด” ในสี่ประเด็น หนึ่ง เราจะดูการที่พระคัมภีร์ใช้พระนาม “พระบิดา” เพื่อกล่าวถึงพระเจ้า สอง เราจะพิจารณาพระภาค “พระเจ้าพระบิดา” ในแง่องค์ตรีเอกานุภาพ สาม เราจะสำรวจธรรมชาติของความเป็นพระบิดา คือสิ่งที่พระองค์กระทำในบทบาทของบิดา และสี่ เราจะอภิปรายเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เราจะเริ่มจากพระนาม “พระบิดา” ที่ใช้ในพระคัมภีร์เพื่อกล่าวถึงพระเจ้า

พระนาม “พระบิดา”

พระคัมภีร์ใช้พระนาม “พระบิดา” อย่างน้อยที่สุดก็ในสามนัยยะ หนึ่ง พระนามนี้ใช้เพื่อหมายถึงพระเจ้าในฐานะผู้สร้างทุกสิ่ง ตัวอย่างหนึ่งของนัยยะนี้ในพันธสัญญาใหม่พบได้ใน 1 โครินธ์ 8:6 ซึ่งเปาโลกล่าวเจาะจงว่า พระบิดาเป็นที่มาของสิ่งสารพัด ณ จุดนี้ สิ่งสำคัญที่เราต้องเข้าใจคือ ไม่ใช่ทุกครั้งที่พระคัมภีร์อ้างอิงถึงพระเจ้าในฐานะพระบิดาในนัยยะแรกนี้ จะเป็นการกล่าวถึงพระภาคแรกของ ตรีเอกานุภาพ นัยยะที่สองของการใช้พระนาม “พระบิดา” คือเพื่อบ่งบอกสัมพันธภาพที่ผู้เชื่อมีกับพระเจ้า อันเป็นผลของการที่พระเจ้ายอมรับผู้เชื่อเป็นลูกของพระองค์ เมื่อเปาโลกล่าวใน โรม 8:15 ว่า เราได้รับพระวิญญาณผู้ทำให้เราเป็นบุตรของพระเจ้า และโดยพระองค์เราสามารถเรียกพระเจ้าว่า “อับบา พ่อ” ได้ เปาโลกำลังใช้คำว่า “พระบิดา” ในนัยยะที่สองนี้ สดท้าย คำว่า “พระบิดา” ถูกใช้เพื่อหมายถึงความสัมพันธ์พิเศษอันเป็นเอกลักษณ์ระหว่างพระเยซูคริสต์กับพระบิดาของพระองค์ เราอาจสรุปการใช้พระนาม “พระบิดา” ทั้งสามนัยยะดังนี้ คือ: หนึ่ง ใน

ฐานะพระผู้สร้าง; สอง ในฐานะพระผู้ไถ่; และสาม เฉพาะในสัมพันธภาพระหว่าง พระภาคพระบิดาและพระภาคพระบุตร

—ดร. คีธ จอห์นสัน

แต่ที่น่าเสียใจก็คือ คริสเตียนบางคนเข้าใจผิดว่า ทุกครั้งที่พระคัมภีร์ใช้คำว่า “พระบิดา” จะเป็นการกล่าวถึง

พระภาคแรกในตรีเอกานุภาพเสมอ แต่อย่าลืมว่า คำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพไม่ได้ถูกเปิดเผยชัดเจนจนกระทั่งพันธสัญญาใหม่ จริงอยู่ มีคำพูดเล็งถึงเรื่องนี้กระจัดกระจายอยู่ในพันธสัญญาเดิม อันอาจบ่งบอกการที่บางคนตระหนักใน “พหุภาค” ขององค์พระเจ้า แต่โดยรวมแล้ว พันธสัญญาเดิมเน้นความเป็นพระเจ้าองค์เดียวเป็นพิเศษ

ดังนั้น เมื่อพระเจ้าถูกเรียกว่า “พระบิดา” ในพันธสัญญาเดิม นั่นคือการกล่าวถึง ตรีเอกานุภาพ ทั้งองค์ ไม่ใช่พระภาคใดโดยเฉพาะ เอาละ ในบางความหมาย คำว่า “พระบิดา” เน้นพระภาคพระบิดาจริง ๆ แต่สิ่งสำคัญที่เราต้องจำก็คือ ก่อนที่พันธสัญญาใหม่จะเปิดเผยสามพระภาคของพระเจ้าอย่างชัดเจนนั้น ทุกคำที่ใช้กล่าวถึงพระเจ้า รวมถึงคำว่า “พระบิดา” โดยส่วนใหญ่แล้วหมายความถึงตรีเอกานุภาพทั้งองค์ คำว่า “พระบิดา” ในข้อความจาก เฉลยธรรมบัญญัติ 32:6 และ อิสยาห์ 63:16 และ 64:8 ล้วนหมายถึงพระเจ้าในฐานะพระเจ้าองค์เดียว เพื่อช่วยให้เห็นภาพ ขอให้ดูตัวอย่างการใช้คำว่า “พระบิดา” ในความหมายนี้ ในพันธสัญญาเดิม ใน มาลาคีย์ 2:10 มาลาคีย์ผู้เผยพระวจนะถามว่า:

เราทั้งหลายมีพระบิดาองค์เดียวกัน ไม่ใช่หรือ? พระเจ้าองค์เดียวกัน ไม่ใช่หรือที่ทรงสร้างเรา? (มาลาคีย์ 2:10)

ในข้อนี้ พระเจ้าองค์สมบูรณ์—ประกอบด้วยพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์—ถูกเรียกว่า “พระบิดา” เนื่องจากทั้งสามพระภาคของพระเจ้าองค์สมบูรณ์มีส่วนในการสร้างมนุษยชาติ พันธสัญญาใหม่อธิบายชัดเจนว่าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีบทบาทต่างกันไป แต่ข้อความจากพันธสัญญาเดิมนี มีได้เน้นความแตกต่างระหว่างสามพระภาคอย่างชัดเจน แต่ใช้พระนาม “พระบิดา” เพื่อหมายถึงทั้งสามพระภาคโดยรวมเพราะทั้งสามล้วนมีบทบาทในการทรงสร้าง

ความซับซ้อนอาจเพิ่มขึ้น เพราะเมื่อผู้เขียนพันธสัญญาใหม่หยิบยกข้อความจากพันธสัญญาเดิม บางครั้งเขากล่าวถึง องค์ตรีเอกานุภาพสมบูรณ์ โดยใช้คำว่า “พระบิดา” ในความหมายทั่วไป เช่น คำว่า “พระบิดา” ใน มัทธิว 5:45 และ 6:6-18 และใน กิจการ 17:24-29 คำว่า “พระบิดา” น่าจะหมายถึง องค์ตรีเอกานุภาพสมบูรณ์ โดยมีเหตุผลหลายข้อ เช่น เพื่อสื่อว่าพระเจ้าองค์สมบูรณ์ร่วมกันสร้างโลกนี้ หรือเพื่อเน้นว่าทั้งสามพระภาคของพระเจ้าเป็นมาตรฐานจริยธรรมที่เราต้องยึดถือ ให้เราดูอีกข้อความหนึ่งเพื่อให้เห็นภาพชัดขึ้น จาก ยากอบ 1:17:

ของประทานทุกอย่างที่ดีและล้ำเลิศล้วนมาจากเบื้องบน จากพระบิดาแห่งดวงสว่างทั้งหลายในฟ้าสวรรค์ (ยากอบ 1:17)

ก่อนมาถึงข้อนี้ ยากอบกล่าวหนักแน่นว่า พระเจ้านั้นทรงบริสุทธิ์และชอบธรรม ประเด็นของยากอบก็คือ ทุกสิ่งที่มาจากพระเจ้าย่อมประเสริฐ และทุกสิ่งที่ประเสริฐมาจากพระเจ้า เนื่องจากสิ่งประเสริฐทั้งปวงมาจากพระเจ้าของเรา โดยมาจากทั้งสามพระภาค นักตีความพระคริสตธรรมคัมภีร์จึงมักมองว่า นี่คือการกล่าวถึง องค์ตรีเอกานุภาพสมบูรณ์ และเช่นเดียวกับในพันธสัญญาเดิม การเน้นที่พระภาคพระบิดาในข้อนี้ก็มิมีเหตุผล แต่สิ่งสำคัญคือการที่ยากอบยืนยันว่าพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ประทานของขวัญประเสริฐแก่เราเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม เราเห็นชัดว่าพระคัมภีร์ใช้คำว่า “พระบิดา” ในอีกนัยยะหนึ่งด้วย เพื่อกล่าวถึงพระภาคที่ต่างจากพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตรีเอกานุภาพ เราเห็นนัยยะนี้ได้ ใน ยอห์น

1:14 และ 18; ยอห์น 5:17-26; กาลาเทีย 4:6; และ 2 เปโตร 1:17 ให้เราดูอีกสักสองตัวอย่างเพื่อเข้าใจความหมายนี้ ใน 2 ยอห์น 9 อัครทูตยอห์นระบุความแตกต่างระหว่างพระบิดาและพระบุตรเมื่อท่านเขียนข้อความนี้:

ผู้ใดวิ่งล้าหน้าไปและไม่ทำตามคำสั่งสอนของพระคริสต์ต่อไปก็ไม่มีพระเจ้า ส่วนผู้ที่ทำตามคำสั่งสอนต่อไปก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร (2 ยอห์น 9)

และใน ยอห์น 14:16-17 พระเยซูกล่าวชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อพระองค์ให้คำมั่นสัญญาแก่อัครสาวกของพระองค์:

และเราจะทูลขอต่อพระบิดาและพระองค์จะประทานที่ปรึกษาอีกองค์หนึ่งให้มาอยู่กับพวกท่านตลอดนิรันดร์ คือองค์พระวิญญาณแห่งความจริง (ยอห์น 14:16-17)

เราได้ทราบแล้วว่าพระนาม “พระบิดา” ถูกใช้ในพระคัมภีร์เพื่อบ่งบอกถึงพระเจ้าสมบุรณ์ และพระภาคหนึ่งในตรีเอกานุภาพ เราก็อ้อมแล้วที่จะศึกษา พระเจ้าพระบิดา ในฐานะที่แตกต่างจากอีกสองพระภาคในตรีเอกานุภาพ

พระภาค

ความสัมพันธ์ที่พระบิดามีกับพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์อธิบายได้หลายวิธี แต่ในประวัติศาสตร์ของศาสนศาสตร์ มีสองมุมมองที่ได้รับความสนใจมากที่สุดเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ เรามักพิจารณาจากมุมมอง ตรีเอกานุภาพเชิง “ภววิทยา” (Ontology) และ ตรีเอกานุภาพเชิง “เศหะวิทยา” (Economy) ทั้งสองวิธีกล่าวถึงตรีเอกานุภาพองค์เดียวกัน—คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์—แต่เน้นแง่มุมที่ต่างกันของสัมพันธ์ภาพระหว่างสามพระภาคของพระเจ้าองค์สมบุรณ์

ในด้านหนึ่ง เรามักจะกล่าวถึง “ตรีเอกานุภาพเชิงภววิทยา” เมื่อเรามุ่งความสนใจไปที่การดำรงอยู่ของพระเจ้า คำว่า “ภววิทยา” หมายความว่า “เกี่ยวข้องกับภาวะการดำรงอยู่” ดังนั้น ในเชิงภววิทยา เรากำลังมอง ตรีเอกานุภาพ ในมุมมองของการดำรงอยู่หรือสภาวะ เรากำลังพิจารณาว่าสามพระภาคของ ตรีเอกานุภาพ บูรณาการเข้าด้วยกันอย่างไร และและมีความเป็น “องค์เดียว” ร่วมกันอย่างไร

ในทางภววิทยา ทั้งสามพระภาคของพระเจ้านั้น ไม่มีขีดจำกัด เป็นนิรันดร์ และไม่เปลี่ยนแปลง แต่ละพระภาคมีพระลักษณะสำคัญของพระเจ้าร่วมกัน เช่น ปัญญา ฤทธานุภาพ ความบริสุทธิ์ ความยุติธรรม ความดี และความจริง

อีกด้านหนึ่ง เรามักจะกล่าวถึง “ตรีเอกานุภาพเชิงเศหะวิทยา” เมื่อเราพิจารณาว่าทั้งสามพระภาคมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันอย่างไร และมีสัมพันธ์ภาพด้วยกันอย่างไร ในฐานะพระภาคที่ต่างกัน คำว่า “เศหะวิทยา” หมายถึง “เกี่ยวข้องกับจัดการภายในบ้าน” ดังนั้นเมื่อเราพูดถึงด้านเศหะวิทยาของตรีเอกานุภาพ เรากำลังอธิบายว่า พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างไรในฐานะบุคคล—พระภาค—ที่แตกต่างกัน

เมื่อมองจากมุม “เศหะวิทยา” แต่ละพระภาคในตรีเอกานุภาพมีหน้าที่ ระดับอำนาจ บทบาทที่ได้รับ และพันธกิจที่ต้องกระทำ แตกต่างกัน ทั้งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ร่วมกันสนทนา ร่วมกันตกลง ทำงานสนับสนุนกัน และมีปฏิสัมพันธ์ในด้านอื่น ๆ ตลอดเวลา

ไม่ว่าในมุมมอง “ภววิทยา” หรือ “เศหะวิทยา” ก็ตาม พระบิดาถูกยกให้เป็นพระภาคที่หนึ่ง โดยเหตุผลในมุมมอง “ตรีเอกานุภาพเชิงภววิทยา” ก็คือ พระบุตรนั้นกำเนิดจากพระบิดา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ดำรงสืบเนื่องมาจากพระบิดา

ลองฟังข้อความใน 1 ยอห์น 4:9 เกี่ยวกับความเป็นมาของพระบุตร:

นี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์ท่ามกลางเราทั้งหลาย คือพระองค์ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อเราจะได้มีชีวิตโดยทางพระบุตรนั้น (1 ยอห์น 4:9)

วลีที่ว่า “องค์เดียว” มาจากคำภาษากรีก “โมโนเจเนส” (monogenes) ซึ่งมักแปลว่า “ผู้เดียวที่ให้กำเนิด” นำเสียดายที่บางคนในคริสตจักรยุคแรกเข้าใจความหมายผิดไป โดยคิดว่าพระบุตรถูกสร้างขึ้น จึงไม่มีสถานะของพระเจ้าอย่างเต็มที่ แม้ในปัจจุบัน บางลัทธิก็ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระบุตรเพียงเพราะพระบุตรถูกเรียกว่า “กำเนิดจาก”

เพื่อตอบโต้คำสอนผิดนี้ คริสเตียนจึงยืนยันอย่างเข้มแข็งเสมอมาว่า พระบุตรนั้น กำเนิดจากหรือเป็นมาจากพระบิดาเป็นนิจ คำกล่าวนี้เน้นว่า ไม่มีเวลาใดเลยที่พระบุตรไม่ดำรงอยู่ ลองฟังว่าพระเยซูกล่าวอย่างไรเกี่ยวกับการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ดำรงสืบเนื่องมาจากพระบิดา ใน ยอห์น 15:26:

“เราจะส่งองค์ที่ปรึกษาจากพระบิดามาหาพวกท่าน คือพระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่งออกมาจากพระบิดา เมื่อพระองค์มาแล้ว พระองค์จะทรงเป็นพยานให้เรา (ยอห์น 15:26)

วลี “ซึ่งมาจาก” มาจากคำภาษากรีก “เอกพอเรอโอมัย” (ekporeuomai) ซึ่งมักแปลว่า “ดำรงสืบเนื่องมาจาก” ตั้งแต่สมัยดั้งเดิม พระคัมภีร์ข้อนี้ถูกเข้าใจว่ากล่าวถึงที่มาของการดำรงอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เป็นที่น่าเสียดายที่ข้อความลักษณะนี้ทำให้บางคนสรุปผิด ๆ ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ดำรงอยู่นิรันดร์หรือไม่ได้มีพระลักษณะของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ คริสตศาสนศาสตร์ตามแบบฉบับดั้งเดิมจึงเคร่งครัดในการยืนยันว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสมาชิกสมบูรณ์ของตรีเอกานุภาพ รวมทั้งมีพระลักษณะของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ แม้ว่าความเป็นพระภาคนั้นดำรงสืบเนื่องมาจากพระบิดาเป็นนิจก็ตาม

นอกจากเป็นพระภาคแรกในตรีเอกานุภาพเชิงภววิทยา พระบิดาก็ถูกกล่าวถึงเป็นพระภาคแรกในตรีเอกานุภาพเชิงเคหะวิทยาด้วย ในมุมมองนี้ พระบิดาเป็นพระภาคที่หนึ่งเพราะพระองค์มีอำนาจเหนืออีกสองพระภาค คล้าย ๆ กับการที่คนที่เป็นพ่อมีอำนาจเหนือครัวเรือนของตน

เราสามารถเห็นพระบิดามีพระราชอำนาจเหนือพระบุตรในหลายกรณี เช่น ยอห์น 6:40 สอนว่าพระบุตรปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา เอเฟซัส 1:20-22 บอกว่าพระบุตรได้รับอำนาจและราชอาณาจักรจากพระบิดา พระคัมภีร์กล่าวซ้ำหลายครั้งว่าความเป็นกษัตริย์ของพระบุตรนั้นเป็นรองความเป็นกษัตริย์ของพระบิดา ความหมายนี้ปรากฏบ่อยครั้งในข้อความต่าง ๆ ที่กล่าวว่า พระเยซูประทับเบื้องขวาของพระเจ้า หรือเบื้องขวาของบัลลังก์ของพระเจ้า เช่น สดุดี 110:1 และ ฮีบรู 1:3 เบื้องขวาของพระเจ้าเป็นตำแหน่งแห่งเกียรติยศและอำนาจ แต่มันก็ไม่ใช่บัลลังก์ และในที่สุด พระบุตรก็จะส่งมอบอาณาจักรของพระองค์คืนให้แก่พระบิดา ดังคำกล่าวของเปาโลใน 1 โครินธ์ 15:24 สรุปก็คือ ในมุมมองตรีเอกานุภาพเชิงเคหะวิทยา พระบิดามีอำนาจเหนือพระบุตร

ประเด็นด้านความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตร และด้านการใช้อำนาจทั้งหมด เป็นเรื่องซับซ้อน แต่แท้จริงแล้วก็เกี่ยวข้องกับการที่พระบิดาและพระบุตรมีบทบาทที่ต่างกันในตรีเอกานุภาพ และการที่พระบุตรสมัครใจยอมให้บทบาทของพระองค์เองเป็นรองพระบิดา พระบุตรเสด็จมาในโลกเพื่อยอมทำตามพระประสงค์ของพระบิดา และพระบิดาก็ทรงใช้อำนาจทั้งสิ้น แต่ในเวลาเดียวกัน เราเห็นสัมพันธ์ภาพแห่งความรัก โดยพระบิดาทรงรักพระบุตร และพระบุตรทรงรักพระบิดา และภายในตรีเอกานุภาพนั้น ทั้งสองพยายามให้เกียรติและทำให้อีกฝ่ายพอพระทัย ฉะนั้น เราอาจต้องค่อนข้างละเอียดสักหน่อย เพื่อจะเข้าใจบทบาทที่แตกต่างระหว่างพระบิดาและพระบุตร รวมทั้งสัมพันธ์ภาพแห่งความรักที่ทั้งสอง

พระองค์มีต่อกัน

—ดร. ไชมอน ไวเบิร์ต

ในทำนองเดียวกัน พระบิดาก็มีอำนาจเหนือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตัวอย่างที่เราพบบ่อยคือข้อความที่บอกว่าพระบิดาส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมา เช่น ลูกา 11:13 และ เอเฟซัส 1:17 และเรายังเรียนรู้จากกิจการ 10:38 ว่าพระบิดาเป็นผู้ที่มอบอำนาจแก่พระบุตรโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม เราอ่านพบเสมอว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นตัวแทนของพระบิดาในโลกนี้ โดยได้รับโอวาทให้ทำให้พระประสงค์ของพระบิดาสำเร็จ ในมมตรีเอกภาพเชิงเคหะวิทยา พระบิดามีอำนาจเหนือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับที่พระองค์มีอำนาจเหนือพระบุตร

พระราชอำนาจของพระบิดาเป็นพระราชอำนาจแห่งความรักเสมอ โดยพระราชอำนาจนั้น พระบิดารักพระบุตร และปรารถนาให้พระบุตรได้รับพระสิริ เช่นเดียวกับที่พระบุตรก็ปรารถนาให้พระบิดาได้รับพระสิริเช่นกัน และสุดท้าย ถ้าทั้งสามพระภาค—พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์—มีหัวใจแห่งความรักร่วมกัน ความคิดที่ว่าพระประสงค์ของทั้งสามจะค้ำกันเองนั้นก็เป็นเรื่องน่าขบขัน เหตุผลก็คือ ถ้าพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์มีความปรารถนาเป็นนิจที่จะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา และถ้าพระบิดามีความปรารถนาเป็นนิจที่จะให้พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับเกียรติและพระสิริ หัวใจสำคัญของชีวิตของพระเจ้าก็มีพระประสงค์อันเป็นเอกฉันท์ และมีความรักอันเป็นเอกฉันท์ เพราะในความสัมพันธ์ของตรีเอกภาพนี้ มีความเป็นเอกฉันท์ในการดำรงอยู่ของทั้งสามพระภาค

—ดร. สตีฟ เบลคมอร์

เมื่อเราเข้าใจว่าพระคัมภีร์ใช้คำว่า “พระบิดา” อย่างไร และเข้าใจลักษณะของพระเจ้าพระบิดา เราก็คงพร้อมที่จะศึกษาธรรมชาติของความเป็นพระบิดา อันอยู่เหนือสิ่งทรงสร้างและมวลมนุษยชาติ

ความเป็นพระบิดา

ก่อนที่เราจะศึกษาความเป็นพระบิดาของพระเจ้าอย่างละเอียด เราควรจะหยุดสักนิดเพื่อทำความเข้าใจก่อนว่า ข้อความส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์ซึ่งกล่าวถึงความเป็นพระบิดาของพระเจ้า มาจากพันธสัญญาเดิม ก่อนเวลาที่พระเจ้าเปิดเผยลักษณะตรีเอกภาพอย่างชัดเจน สิ่งสำคัญที่สุดที่ต้องเข้าใจก็คือ ในข้อความเหล่านี้ คำว่า “พระบิดา” หมายถึง ตรีเอกภาพสมบูรณ์ ไม่ได้หมายถึงเฉพาะพระภาคพระบิดา

แม้กระนั้น พันธสัญญาใหม่ก็มักโยงความเป็นพระบิดาของเจ้ากับพระภาคพระเจ้าเป็นสำคัญ ดังนั้น การที่ข้อความส่วนใหญ่ในพันธสัญญาเดิมเน้นที่พระภาคพระบิดา ก็มีเหตุผลอันชอบธรรม

ความเป็นพระบิดาของเจ้ามีหลายประเด็นที่เราสามารถกล่าวถึงได้ แต่เราจะเน้นที่สามแนวคิดที่โดดเด่นมากในพระคัมภีร์คือ หนึ่ง บทบาทของพระบิดาในฐานะผู้สร้าง; สอง ความเป็นพระบิดาในแง่ของตำแหน่งกษัตริย์เหนือสิ่งทรงสร้างและประชากรของพระองค์; และสาม แนวคิดที่ว่าพระบิดาเป็นหัวหน้าครอบครัวของประชากรของพระองค์ เราจะเริ่มด้วยการศึกษาความเป็นพระบิดาในฐานะพระผู้สร้าง

พระผู้สร้าง

ในความหมายกว้าง ๆ บางครั้งพระคัมภีร์กล่าวถึงพระเจ้าในฐานะเป็นพระบิดาของทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง เราพบข้อความเหล่านี้ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 32:6; อีสยาห์ 43:6-7 และ 64:8; มาลาคีย์ 2:10; และ ลูคา 3:38

ให้เราศึกษาตัวอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นคำกล่าวของเปาโลต่อชาวเอเธนส์ ในกิจการ 17:26-28:

จากมนุษย์เพียงคนเดียวพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติให้อาศัยทั่วพิภพ พระองค์ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนที่พวกเขาควรจะอยู่ ... เหมือนที่กวีบางคนในพวกท่านเองกล่าวว่า 'เราเป็นเชื้อสายของพระองค์' (กิจการของอัครทูต 17:26-28)

ในข้อความนี้ เปาโลหยิบยกคำพูดมาจากกวีที่ไม่เชื่อพระเจ้า คือ เคลออันเธส และ อาราทัส ซึ่งทั้งสองกล่าวว่า ชุส เป็นบิดาแห่งคนทั้งปวงเพราะได้สร้างคนเหล่านี้มา แน่نون เปาโลยืนยันว่าพระเจ้าแห่งพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ต่างหากที่เป็นพระผู้สร้างตัวจริง ไม่ใช่ชุส แต่เปาโลก็ยืนยันหลักคิดที่ว่า การที่สร้างบางสิ่งขึ้นมาก็เท่ากับเป็นบิดาของสิ่งนั้น

พระคัมภีร์นั้นถูกเขียนขึ้นในภาษามนุษย์ ความสัมพันธ์ของมนุษย์เรากับพระเจ้า พระผู้สร้างมักจะถูกแสดงออกมาในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูก ในบริบทนี้ ความเป็นพระบิดาของพระเจ้าสื่อความหมายถึงต้นกำเนิดของเราและพระราชอำนาจของพระองค์

—ดร. พอล ซาง (แปลจากต้นฉบับภาษาอื่น)

พ่อที่เป็นมนุษย์อดทนต่อลูก ๆ ฉันทัด ความพระบิดาของพระเจ้าเหนือสิ่งที่ทรงสร้าง ก็เป็นแรงบันดาลใจให้พระองค์แสดงความอดทนอย่างสูงต่อมวลมนุษย์ที่ล้มลงในความบาปฉันทัด โดยเฉพาะต่อธรรมชาติบาปของมนุษย์ นี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าจะละเว้นการพิพากษาสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง แต่อธิบายว่าเหตุใดพระองค์จึงทรงกริ้วซ้ำและแสดงความเมตตาอย่างรวดเร็ว ดังที่เราพบใน สดุดี 145:8-9

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและความเอ็นดูสงสาร ทรงกริ้วซ้ำ และเปี่ยมด้วยความรักมั่นคง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดีต่อทุกคน พระองค์ทรงรักเอ็นดูสรรพสิ่งที่ทรงสร้างขึ้น (สดุดี 145:8-9)

เมื่อได้ดูบทบาทของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างแล้วเราก็พร้อมที่จะศึกษาความเป็นพระบิดาในฐานะกษัตริย์

กษัตริย์

ในสังคมตะวันออกกลางโบราณ เป็นเรื่องปกติที่ประชาชนจะกล่าวถึงกษัตริย์ของพวกเขา โดยเรียกว่าพ่อ และที่กษัตริย์จะกล่าวถึงประชาชนในฐานะลูก การใช้ภาษาลักษณะนี้ก็มีสะท้อนออกมาในพระคัมภีร์เช่นกัน เช่น ชาวอิสราเอลกล่าวถึงดาวิดในฐานะพ่อ เพราะดาวิดเป็นกษัตริย์ของพวกเขา แน่نونว่าคนอิสราเอลบางคนก็สืบเชื้อสายโดยตรงจากดาวิด ดาวิดจึงเป็นบรรพบุรุษของพวกเขาตามคำอธิบายตรงตัวอักษร แต่เมื่อทั้งชนชาติกล่าวถึงดาวิดว่าเป็นพ่อ ความหมายก็คือดาวิดเป็นกษัตริย์ ใน มาระโก 11:10 ผู้คนให้ร้องในลักษณะเดียวกัน:

“ขอให้อาณาจักรของดาวিদบรรพบุรุษของเราที่จะมานี้ จงเจริญ!” (มาระโก 11:10)

ในข้อความนี้ ความเป็นพ่อของดาวิดเหนือชนอิสราเอลถูกโยงเข้ากับความเป็นกษัตริย์อย่างชัดเจน ในลักษณะเดียวกัน ใน กิจการ 4:25-26 คริสตจักรสรรเสริญพระเจ้าด้วยถ้อยคำเหล่านี้:

พระองค์ตรัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านปากผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า “เหตุใดประชาชาติทั้งหลายจึงลุกฮือ ชนชาติต่างๆ จะวางแผนให้ป่วยการไปทำไม? เหล่ากษัตริย์ของโลกตั้งตนขัดขืน บรรดาผู้ปกครองรวมตัวกัน เพื่อวางแผนต่อต้านองค์พระผู้เป็นเจ้า และต่อต้านผู้หนึ่งซึ่งพระองค์ทรงเจิมตั้งไว้” (กิจการของอัครทูต 4:25-26)

ครั้งนี้ก็เช่นกัน ดาวิดถูกเรียกว่าเป็นบิดาของชาวอิสราเอล เพราะท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเจิม เป็นกษัตริย์ที่ประทับบนบัลลังก์ที่พระเจ้าแต่งตั้งและนำอิสราเอลต่อสู้กับชาติที่เป็นศัตรู แต่ทำไมคนโบราณจึงเรียกพระราชาราชว่าเป็นพ่อ?

กษัตริย์ในโลกโบราณเรียกตนเองว่าเป็น “พ่อ” เพราะต้องการแสดงลักษณะของตนให้เหมือนบิดา นั่นคือ ใส่ใจประชาชน ดูแลความจำเป็นของเขา ปกป้องเขา และอะไรทำนองนั้น เอาละ ในความเป็นจริง สิ่งเหล่านั้นส่วนใหญ่มักเป็นเพียงการโฆษณาชวนเชื่อ เนื่องจากกษัตริย์ส่วนใหญ่ในโลกโบราณปรนนิบัติตนเองมากกว่าปรนนิบัติประชากรของตน แต่ในเวลาเดียวกัน เมื่อพระเจ้าเปิดเผยพระองค์ต่ออิสราเอล พระองค์เลือกใช้วิธีคิดที่คนทั่วไปใช้เกี่ยวกับกษัตริย์ในฐานะพ่อ และในกรณีของพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา—พระบิดาอย่างกษัตริย์ และพระบิดาอย่างจักรพรรดิ—ไม่ใช่การโฆษณาชวนเชื่อ แต่เป็นความจริง พระเจ้าดูแลเอาใจใส่เรา ประธานสิ่งที่จำเป็นแก่เรา และปกป้องเราเช่นเดียวกับที่บิดาพึงกระทำ ดังนั้น พระเจ้าจึงเป็นพระบิดาแห่งราชอาณาจักรทั้งปวงของพระองค์

—ดร. ริชาร์ด พแรตต์ จูเนียร์

และคนที่เป็นกษัตริย์ถูกเรียกว่าบิดาแห่งชาติของตนฉันใด พระเจ้าก็ถูกเรียกว่า “พระบิดา” ฉะนั้น เพราะพระองค์เป็นมหากษัตริย์ผู้ปกครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวงในโลก และเพราะพระองค์ปกครองโดยตรงเหนือชนชาติอิสราเอลที่พระองค์ทรงเลือก
ลองพิจารณาถ้อยคำของอิสยาห์เกี่ยวกับความเป็นบิดาของพระเจ้า ใน อิสยาห์ 63:15-16

ขอโปรดทอดพระเนตรจากสวรรค์ และทรงมองดูจากที่ประทับอันสูงส่งบริสุทธิ์และทรงเกียรติสิริ ความกระตือรือร้นและฤทธานภาพของพระองค์อยู่ที่ไหน? ความกรุณาปรานีและความเมตตาสงสารของพระองค์ถูกยับยั้งไปจากข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ... ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทรงพระนามว่า ‘พระผู้ไถ่ตั้งแต่กาลก่อนของข้าพระองค์ทั้งหลาย’ (อิสยาห์ 63:15-16)

ในที่นี่ พระเจ้าถูกเรียกว่าพระบิดา เพราะพระองค์ประทับบนบัลลังก์ในสวรรค์ ปกครองเหนือสรรพสิ่งโดยทั่วไป และปกครองเหนืออิสราเอลและยูดาห์โดยเฉพาะ คำวิงวอนนี้จะเจาะจงขอให้มหากษัตริย์เบื้องบนนำกองทัพของพระองค์เข้าสู่สมรภูมิ เพื่อปลดปล่อยประชากรของพระองค์โดยการปราบศัตรูของพวกเขา

การที่เราว่าพระมหาราชาราชเบื้องบนของเราใส่ใจเราเหมือนพ่อเอาใจใส่ลูก น่าจะทำให้เรามั่นใจและสบายใจ ด้วยตัวเราเองแล้ว เราไม่สามารถยืนหยัดต่อสู้ความชั่วร้ายต่าง ๆ ในโลกได้ แต่พระมหาราชาราชเบื้องบนของเราทรงรักเราเหมือนพ่อ และพร้อมช่วยเราเสมอ

ที่จริง นี่เป็นคำสอนหนึ่งที่พระเยซูมอบให้เราเมื่อพระองค์ส่งเหล่าสาวกให้อธิษฐานต่อ “พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์” คำวิงวอนในคำอธิษฐานที่พระเยซูสอนนี้ ยอมรับพระเจ้าในฐานะ พระบิดาในสวรรค์ของเรา และตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ภาพของสวรรค์ก็เหมือนเดิมเสมอ คือเป็นราชบัลลังก์ของพระเจ้า ที่ซึ่งพระองค์ประทับและปกครองในฐานะกษัตริย์ ฉะนั้น เมื่อพระเยซูบอกสาวกให้อธิษฐานว่า “พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์” พระองค์หมายความว่า เขาต้องทูลต่อพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์-พระบิดา มหาราชาสูงสุดผู้ประทับบนบัลลังก์ในสวรรค์ ความมั่นใจของเราว่า พระเจ้าจะประทานอาหารประจำวันแก่เรา อภัยบาปของเรา ปกป้องเราจากการทดลอง และปลดปล่อยเราจากสิ่งชั่วร้ายก็อยู่บนพื้นฐานของความจริงที่ว่า พระเจ้า ซึ่งเป็นพระราชผู้ทรงรักเรา มีทั้งฤทธิ์อำนาจและพระประสงค์ที่จะกระทำเช่นนั้น

เมื่อเราเข้าใจพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างและมหากษัตริย์แล้ว เราก็พร้อมที่จะพิจารณาบทบาทของพระเจ้าพระบิดาในฐานะหัวหน้าครอบครัว

หัวหน้าครอบครัว

สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจสำหรับข้าพเจ้าก็คือ ศาสนศาสตร์มีนัยยะด้านการอภิบาลเสมอ สิ่งที่เราเชื่อมักส่งผลหรือกำหนดว่าเราจะเป็นคนอย่างไร และนี่คือความจริงเมื่อเรากล่าวถึงพระเจ้าพระบิดา และข้าพเจ้าเชื่อว่าเรื่องนี้เป็นความจริงทั้งแง่บวกและแง่ลบ—ทั้งกับคนที่มีความเชื่อที่ดีและคนที่มีความเชื่อที่ไม่ดี ข้าพเจ้าโชคดีที่มีพ่อที่ดี ดังนั้นจึงไม่เป็นการยากสำหรับข้าพเจ้าที่จะมองดูพระเจ้าในฐานะพระบิดาในสวรรค์ ทุกสิ่งที่คุณพ่อของข้าพเจ้ากล่าวแก่ข้าพเจ้าและกระทำเพื่อข้าพเจ้า รวมทั้งความสัมพันธ์ที่เราติดกัน สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญอย่างมาก และทำให้ความหมายของพระเจ้าพระบิดามีนัยยะด้านบวกอย่างมากสำหรับข้าพเจ้า แต่ในหลายปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้พบและทำงานกับหลายคนสำหรับเขาแล้ว ภาษาเกี่ยวกับความเป็นบิดามีความหมายด้านลบ เชิงทำลาย และยากต่อความเข้าใจเป็นอย่างมาก แต่ข้าพเจ้าจำได้ว่า วันหนึ่งข้าพเจ้ากำลังทำงานกับนักเรียนคนหนึ่ง ที่อธิบายกับข้าพเจ้าโดยใช้กรอบความคิดที่ว่า “พระเจ้าได้กลายเป็นบิดาที่ดีฉันไม่เคยมี” ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเมื่อเราสำรวจความเป็นบิดาของพระเจ้า แม้จะด้วยประสบการณ์แง่ลบในอดีตก็ตาม เราก็เริ่มเรียนรู้ว่าพระทัยของพระเจ้าเป็นพระทัยที่ยอมสละให้กับเรา ไม่ว่าในชีวิตจริงเราจะเคยได้รับประสบการณ์แห่งการเสียสละเช่นนั้นจากบิดาผู้เป็นมนุษย์ของเราหรือไม่ก็ตาม

—ดร. สตีฟ ฮาร์เปอร์

ทุกคนคุ้นเคยกับความหมายของหัวหน้าครอบครัว โดยทั่วไป ก็เป็นพ่อแม่ ปู่ย่าตายาย หรือญาติคนอื่นที่เป็นผู้นำและตัดสินใจเพื่อครอบครัวหรือครัวเรือน พระคัมภีร์มักบรรยายความสัมพันธ์ของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ในลักษณะเดียวกัน

ในพันธสัญญาเดิม มีบางครั้งที่เราเห็นพระเจ้าในฐานะหัวหน้าครอบครัวของมนุษยชาติ เช่นในปฐมกาล 5:1-3 โมเสสบรรยายความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับอาดัมในลักษณะเดียวกันกับความสัมพันธ์ระหว่างอาดัมกับเซธ บุตรชายของเขา

อย่างไรก็ตาม ในพันธสัญญาเดิมนั้น พระเจ้ามักถูกกล่าวถึงในฐานะหัวหน้าวงศ์วานของชนชาติอิสราเอล เราเห็นตัวอย่างที่พระเจ้าทรงดูแลประชากรของพระองค์ในพระคัมภีร์ เช่น เฉลยธรรมบัญญัติ 1:31; สดุดี 103:13; และ สุภาษิต 3:12 ลองดูตัวอย่างจากโฮเซยา 11:1:

เมื่ออิสราเอลยังเด็กอยู่ เรายังรักเขา เรายังเรียกบุตรของเราออกจากอียิปต์ (โฮเซยา 11:1)

ในข้อนี้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าสำแดงพระองค์ในฐานะเป็นบิดาผู้รักชนชาติอิสราเอลตั้งแต่เมื่อ

อิสราเอลยังเด็ก นอกจากนี้ ก็นดารวิถี 12:7 ก็บรรยายถึงพระเจ้าในฐานะหัวหน้าวงศาวานของชาวอิสราเอล โดยพระเจ้ากล่าวถึงโมเสสดังต่อไปนี้ว่า

โมเสสผู้รับใช้ของเราก็ไม่เป็นเช่นนั้น เขาสัตย์ซื่อในครัวเรือน (นิเวศ) ทั้งหมดของเรา (ก็นดารวิถี 12:7)

คำว่า “ครัวเรือน” ในที่นี้ แปลมาจากคำภาษาฮีบรู “บายิต” (bayit) นี้เป็นคำสามัญที่หมายถึงไม่เพียงแคตัวบ้าน แต่รวมถึงคนที่อาศัยอยู่ในบ้านด้วย ในข้อนี้ โมเสสถูกบรรยายว่าเป็นบุตรหรือผู้รับใช้ที่ปกครองดูแลทั้งคนและสมบัติของหัวหน้าครัวเรือน อันสื่อถึงนัยยะว่าพระเจ้าเป็นหัวหน้าของวงศาวานของชาวอิสราเอล

แน่นอน คำกล่าวถึงพระเจ้าในฐานะหัวหน้าครอบครัวของประชากรของพระองค์ต่อเนื่องมาจนถึงพันธสัญญาใหม่ ในมัทธิว 7:9-11 และ ลูกา 11:11-13 พระเยซูสอนว่าพระบิดาตอบคำอธิษฐานของเราในลักษณะเดียวกันกับที่พ่อของเราให้ของจำเป็นแก่ลูก ๆ ใน ยอห์น 1:12-13 และ 1 ยอห์น 2:29 และ 3:1 เราพบว่า พระบิดาทรงรักเราเพราะเราได้กำเนิดมาในครอบครัวของพระองค์ และใน ฮีบรู 12:5-10 เราก็คพบว่า พระเจ้ากวตขันวินัยเราเพื่อประโยชน์ของเราเอง ในลักษณะเดียวกับที่คนที่เป็นพ่อกวตขันวินัยลูกของตนเอง และ 1 ทิโมธี 3:15 และ 1 เปโตร 4:17 กล่าวว่ คริสตจักรเป็นครัวเรือนและครอบครัวของพระเจ้า

ข้าพเจ้าเชื่อว่า เรื่องความเป็นบิดาของพระเจ้านั้นมีนัยยะสำคัญเชิงอภิบาลอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า สิ่งหนึ่งที่เราสามารถเห็นได้ชัดด้วยตนเองก็คือ พระเจ้าเป็นพระบิดา ข้าพเจ้าหมายความว่า เป็นการมองอันยิ่งใหญ่เพื่อจะเข้าใจว่าพระบิดานั้นเป็นอย่างไร หรือพระเจ้าในพระคัมภีร์นั้นเป็นอย่างไร ดังนั้น เราเห็นตั้งแต่เริ่มต้นว่า ครอบครัวต้องเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับพระเจ้า และข้าพเจ้าเชื่อว่า สิ่งนี้เริ่มตั้งแต่ เจลยธรรมบัญญัติ บทที่ 6 เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “เจ้าจงฟัง นี่คือนี่สิ่งที่เราจะทำเพื่อให้บัญญัติและความรักของพระเจ้าคงอยู่ตลอดไป นั่นคือ ทุกสิ่งต้องเริ่มจากครอบครัว” พ่อแม่ต้องพูดคุย ต้องใช้ชีวิตร่วมกับลูก ๆ และแน่นอน ครอบครัวก็จะกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ครอบครัวนั้นสำคัญอย่างยิ่งต่อพระเจ้า ข้าพเจ้าคิดเช่นกันว่า เมื่อคุณลองมองดู คุณจะเห็นว่าบิดานั้นสำคัญอย่างยิ่งต่อครอบครัว นี่คือนัยยะเชิงอภิบาล สิ่งที่คุณเห็นทั่วโลกก็คือ ถ้าบิดามีความเข้มแข็ง วัฒนธรรมนั้นก็เข้มแข็งด้วย แต่ถ้าบิดาในวัฒนธรรมใดอ่อนแอ พลวัตภายในวัฒนธรรมนั้นก็อ่อนแอไปด้วย และพลวัตเช่นนี้ความเป็นมารดาที่ไม่สามารถทดแทนได้ แน่แน่นอนที่สุด เราจำเป็นต้องมีมารดาที่เข้มแข็ง แต่บิดามีความสำคัญสูงสุดชัดเจน และข้าพเจ้าคิดว่า สิ่งหนึ่งที่เราเห็นในความเป็นบิดาของพระเจ้านั้นก็คือพลวัตตั้งที่กล่าวมาแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าปราศจากความเป็นบิดา การใช้อำนาจผิด ๆ ก็เพิ่มขึ้น มีการขาดการศึกษา และอาชญากรรมก็สูงขึ้น ดังนั้น ภาวะเสื่อมทั้งหลายในวัฒนธรรมนั้น ๆ ก็เกิดขึ้นเมื่อความเข้าใจเรื่องความเป็นบิดาอ่อนแอลง และสิ่งเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้นเมื่อคุณมีความเข้าใจที่อ่อนแอเกี่ยวกับพระเจ้าในฐานะพระบิดา

—ดร. แมทท์ ฟรีดแมน

เมื่อได้สำรวจเรื่องพระนาม พระภาค และความเป็นบิดา ของพระเจ้าพระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุดแล้ว เราก็อพร้อมที่จะศึกษาฤทธานุภาพไร้ขีดจำกัดของพระองค์ในการทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ

ฤทธานุภาพ

ให้เราดูประโยคแรกใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งกล่าวว่า:

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก

การที่ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต กล่าวว่า พระเจ้าพระบิดาทรงฤทธิ์ที่สุด ความหมายก็คือ พระเจ้าก่อปรด้วยฤทธานุภาพ ไร้ขีดจำกัดและไม่มีใครเทียบได้ ในศัพทศาสตร์ดั้งเดิม ฤทธานุภาพของพระเจ้าถูกบรรยายว่าหมายถึง “สรรพฤทธานุภาพ” อันประกอบด้วย “สรรพ” ซึ่งแปลว่า “ทั้งปวง” และ “ฤทธานุภาพ” ซึ่งแปลว่า “พลังอำนาจ”

พลังอำนาจของพระบิดา ไร้ขีดจำกัดเพราะพระองค์มีความเข้มแข็งและความสามารถที่จะทำทุกสิ่งที่พระองค์เลือกให้สำเร็จ พลังอำนาจของพระบิดาไม่มีใครเทียบได้เพราะพระองค์เป็นผู้เดียวที่มีพลังอำนาจเช่นนี้

เราจะพิจารณาทั้งสองแง่มุมของพลังอำนาจของพระบิดาคือ ไร้ขีดจำกัด และ ไม่มีใครเทียบได้ เราจะเริ่มด้วยความไร้ขีดจำกัด

ไร้ขีดจำกัด

พระคัมภีร์บรรยายว่าพระบิดามีฤทธานุภาพที่จะทำสิ่งใดก็ได้ตามที่พระองค์ประสงค์ โดยอธิบายถึงอำนาจไร้ขีดจำกัดนี้หลายวิธีด้วยกัน พระคัมภีร์กล่าวว่าพระบิดามีฤทธานุภาพที่จะสร้างและทำลายจักรวาล ควบคุมลมฟ้าอากาศ ปรามศัตรูในการสงคราม ปกครองและควบคุมรัฐบาลของมนุษย์ กระทำการอัศจรรย์ และช่วยคนให้รอด ลองฟังดูว่าผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์กล่าวถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าว่าอย่างไร ใน เยเรมีย์ 10:10-16:

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นองค์กษัตริย์ตลอดนิรันดร์กาล เมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธ โลกก็สะเทือน สะท้าน ประชาชาติทั้งหลายไม่อาจทนต่อพระพิโรธของพระองค์ได้... พระเจ้าทรงสร้างโลกโดยฤทธานุภาพ ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระปรีชาญาณ และทรงคลี่ฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจ เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง หวังน้ำในฟ้าสวรรค์ ก็ร้องคำราม พระองค์ทรงให้เมฆลอยขึ้นจากสุดปลายแผ่นดินโลก ทรงส่งฟ้าแลบให้มากับสายฝน และทรงนำกระแสน้ำออกมาจากคลัง... พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่ง รวมทั้งเผ่าพันธุ์อิสราเอลที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธิ์ (เยเรมีย์ 10:10-16)

พระเจ้าควบคุมเหนือทรวดลายละเอียดของโลกที่พระองค์สร้างมา และมีอำนาจที่จะกระทำทุกอย่างตามที่พระองค์ประสงค์ ใน อิสยาห์ 46:10-11 พระผู้เป็นเจ้าเองสรุปให้เราเข้าใจถึงฤทธานุภาพของพระองค์ว่า

ความมุ่งหมายของเราจะคงอยู่ เราจะทำทุกสิ่งตามที่เห็นชอบ ... เราพูดอะไรไว้ เราจะทำให้เกิดขึ้น เราวางแผนอะไรไว้ เราจะทำตามแผนนั้น (อิสยาห์ 46:10-11)

การที่พระเจ้ามีสรรพฤทธานุภาพเป็นสิ่งเตือนความจำที่ดีสำหรับเราผู้เชื่อ ว่าแม้เมื่อโลกนี้ดูเหมือนว่าไร้การควบคุม หรือดูเหมือนตกอยู่ในความยุ่งเหยิง จริง ๆ แล้วก็ไม่ใช่เช่นนั้น พระเจ้าไม่มีทางถูกจำกัดด้วยแหล่งหรือพลังอื่นใดที่เหนือกว่าฤทธานุภาพของพระองค์ ไม่ว่าจะดูเหมือนเป็นเช่นไรก็ตาม โลกนี้ไม่ได้ไร้การควบคุม แต่พระเจ้ามีอำนาจสูงสุด ดังนั้น เราจึงสามารถมั่นใจว่า ไม่มีผู้ใดหรืออำนาจใดเอาชนะพระองค์ได้ และนี่ทำให้เราเข้มแข็งที่จะเดินหน้าไปในความเชื่อ

ในเวลาที่ดีมืดมนเป็นปริศนาสำหรับวิสัยทัศน์อันจำกัดของเรา เมื่อเราไม่เห็นทุกสิ่งทีพระเจ้าเห็น ก็เป็นการดีที่เราจะรู้ว่าการควบคุมหรืออำนาจของพระองค์นั้น ไม่มีใครยึดไปจากพระองค์ได้ สิ่งใดก็ตามที่เข้ามาหรือเกิดขึ้นในชีวิตของข้าพเจ้า ก็เกิดขึ้นภายใต้อำนาจของพระหัตถ์อันเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้า และแม้ในยามที่ไม่สามารถอธิบายสถานการณ์ได้ แต่ข้าพเจ้าสามารถมั่นใจได้ว่าข้าพเจ้ารู้จักพระเจ้าผู้ดำรงชีพและดำเนินไปพร้อมกับข้าพเจ้า

—ดร. โรเบิร์ต จี ลิสเตอร์

พระคัมภีร์ทั้งเล่ม รวมแล้วชี้ไปที่การที่พระเจ้าทรงไถ่ประชากรของพระองค์ อันเป็นวิธีที่สมบูรณ์แบบในการแสดงฤทธานุภาพของพระองค์ ในพันธสัญญาเดิม เรามักอ่านพบว่า พระเจ้าสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์เมื่อประชากรอิสราเอลกำลังอพยพ พระองค์ลงโทษชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัติ ปลดปล่อยชาวอิสราเอลจากการเป็นทาส ประทานอาหารจากสวรรค์ให้เขาดำรงชีวิตเป็นเวลา 40 ปีในถิ่นทุรกันดาร และช่วยให้เขายึดครองแผ่นดินแห่งพระสัญญา ในความคิดของคนอิสราเอลสมัยโบราณ การอพยพนั้นเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดที่เขารู้จัก ที่แสดงถึงฤทธานุภาพแห่งการทรงไถ่ของพระเจ้า

การอ้างอิงถึงฤทธานุภาพของพระเจ้าในช่วงการอพยพ พบได้ตลอดในหนังสือธรรมบัญญัติ เช่น อพยพ 14:31 กันดารวิถี 14:13 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 9:26-29 ใจความสำคัญนี้ยังพบได้ในส่วนอื่นของพันธสัญญาเดิม ทั้งในหนังสือบันทึกประวัติศาสตร์ เช่น 2 พงศกษัตริย์ 17:36; หนังสือที่เป็นบทเพลงหรือบทกวี เช่น สดุดี 66:3-6; และหนังสือที่เป็นคำพยากรณ์ เช่น อิสยาห์ 63:12

เราไม่ได้กล่าวว่าชาวอิสราเอลสมัยโบราณเพิกเฉยต่อความยิ่งใหญ่เกินพรรณนาของการทรงไถ่ด้านจิตวิญญาณ ที่พวกเขาได้รับโดยพระคุณเพราะความเชื่อในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า มันเป็นการสมเหตุสมผลอย่างสมบูรณ์ที่เราจะกล่าวทำนองว่า “เราเชื่อในฤทธานุภาพของพระเจ้าด้วยความศรัทธา” แต่ผู้เขียนหนังสือในพันธสัญญาเดิมหลายคนมองว่าเป็นการยิ่งใหญ่กว่าหากจะกล่าวว่า “พระเจ้าพิสดารให้เห็นฤทธานุภาพของพระองค์โดยการปลดปล่อยชนชาติของเราจากการเป็นทาสด้วยพระหัตถ์ของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว” เหตุผลนี้ไม่น่าแปลกใจ ฤทธานุภาพที่พระเจ้าสำแดงในช่วงการอพยพนั้น ไม่มีใครโต้แย้งได้ และแม้แต่ชาวอียิปต์ที่ไม่เชื่อก็ต้องยอมรับ

เราเข้าใจอำนาจไร้ขีดจำกัดของพระเจ้าแล้ว แต่เราต้องหยุดเพื่อทำความเข้าใจว่า มีบางสิ่งที่พระเจ้าไม่สามารถทำและจะไม่ทำ ถึงแม้พระองค์มีอำนาจไร้ขีดจำกัดก็ตาม กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ ธรรมชาติของพระบิดากำหนดทุกสิ่งที่พระองค์กระทำ ดังนั้น พระองค์จะไม่มีวันกระทำสิ่งใดที่ขัดกับธรรมชาติของพระองค์

คำว่าธรรมชาติเป็นคำกว้าง ๆ ที่รวมถึงลักษณะที่เป็นแก่นสารและลักษณะส่วนบุคคล เราอาจนิยามคำนี้ว่าเป็นบุคลิกภาพพื้นฐานของคน ๆ หนึ่ง หรือลักษณะที่เป็นศูนย์กลางของตัวตน ในกรณีของพระบิดา ธรรมชาติของพระองค์ไม่ได้รวมแค่ตัวตนและบุคลิกภาพเท่านั้น แต่รวมถึงสัมพันธภาพที่พระองค์มีกับอีกสองพระภาคในตรีเอกานุภาพ และธรรมชาติของพระบิดาไม่มีวันแปรผันและเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน ดังนั้น ด้วยธรรมชาตินี้ พระองค์จึงใช้อำนาจของพระองค์ในทิศทางเดียวกันเสมอ ยากอบ 1:17 กล่าวถึงลักษณะอันไม่เปลี่ยนแปลงของธรรมชาติของพระเจ้า ดังนี้ว่า

“พระบิดาแห่งดวงสว่างทั้งหลายในฟ้าสวรรค์ ผู้ไม่ได้ทรงผันแปรเหมือนเงาที่แปรเปลี่ยน” (ยากอบ 1:17)

ธรรมชาติของพระบิดาไม่ได้จำกัดความสามารถของพระองค์ในการกระทำสิ่งที่สอดคล้องกับธรรมชาตินั้น แต่เป็นหลักประกันว่าพระองค์จะใช้อำนาจสูงสุดของพระองค์อย่างสอดคล้องกับพระลักษณะของพระองค์เท่านั้น เช่น พระองค์จะเป็นนิรันดร์ตลอดไป พระองค์จะไม่มีวันเพิกถอนอำนาจของพระองค์เหนือพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จะไม่มีวันทำบาป และพระองค์

จะรักษาพระสัญญาของพระองค์ตลอดไป

สิ่งที่น่าสนใจสำหรับข้าพเจ้าก็คือ หนึ่งในหลายปัจจัยที่ทำให้เกิดวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ก็คือการยอมรับว่าพระเจ้ากระทำกรณณ์วันนี้เหมือนกับที่พระองค์กระทำเมื่อวานนี้ ความเข้าใจนี้ตรงข้ามกับความเชื่อผีสิงที่แพร่หลายในโลก ความเชื่อแบบนี้มองว่ามีเทพมากมายและเทพเหล่านี้สถิตในสารหรือธาตุต่าง ๆ ในโลกนี้ และเชื่อว่าพระเจ้านั้นไม่มีความแน่นอนเอาเลย และถ้าพระเจ้าไม่มีความแน่นอน คุณก็ไม่สามารถศึกษาโลกนี้ได้ เพราะคุณไม่มีทางรู้ว่าโลกในวันนี้จะเหมือนหรือต่างจากโลกในวันพรุ่งนี้อย่างไร แต่ถ้าพระเจ้าไม่มีวันเปลี่ยนแปลง คุณก็สามารถออกไปศึกษาโลกนี้ และเข้าใจว่าพระเจ้าสร้างมันมาอย่างไรและสิ่งต่าง ๆ ทำหน้าที่ของมันอย่างไร ด้วยเหตุนี้ ความเชื่อว่าพระเจ้าไม่มีวันเปลี่ยนแปลงจึงทำให้วิทยาศาสตร์สมัยใหม่พัฒนาขึ้นได้ ในทำนองเดียวกับที่ความเชื่อนี้นำไปสู่วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ มันก็ช่วยให้คริสเตียนที่กำลังเผชิญสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน เกิดความมั่นใจ ความสบายใจ และสันติสุข เพราะเราไม่ต้องรับมือกับทุกสิ่งด้วยตนเอง เราไม่จำเป็นต้องรู้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น อย่างเดียวที่เราต้องรู้ก็คือ พระเจ้าของเราเพียงพอเสมอสำหรับความท้าทายใด ๆ และทุกสิ่งทั้งสิ้นที่เราเผชิญ และเราคาดการณ์ได้เสมอว่าพระองค์จะจัดการกับสถานการณ์นั้นเหมือนกับที่พระองค์สัญญากับดาวิด กับอับราฮัม กับอาดัม กับพระเยซู และกับเปาโล—ว่าพระองค์เป็นที่พึ่ง สัตย์ซื่อ ไม่โลเล ไม่เปลี่ยนไปกับกาลเวลา และกอบประด้วยฤทธานภาพทั้งมวลที่จะรับมือกับทุกสถานการณ์ที่เราเผชิญ

—ดร. เจ ลิกอน ดันแคน ที่สาม

หลังจากศึกษาธรรมชาติแห่งฤทธานภาพไร้ขีดจำกัดของพระบิดาแล้ว เราจะมุ่งไปพิจารณาพระลักษณะอันไม่มีใครเทียบได้ ซึ่งหมายความว่า พระเจ้าเป็นผู้ทรงสรรพฤทธานภาพแต่เพียงผู้เดียว

ไม่มีใครเทียบได้

ลองฟังดูว่า อีสยาห์ 14:24-27 บรรยายอำนาจอันไม่มีใครเทียบได้ของพระเจ้าอย่างไร:

พระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธิ์ทรงปฏิญาณไว้ว่า “เราวางแผนไว้อย่างไร มันจะเป็นอย่างนั้นแน่นอน และเราประสงค์อย่างไร มันจะเกิดขึ้นตามนั้น เราจะขยี้ทัพอัชซีเรียในดินแดนของเรา เราจะเหยียบเขาลงที่ภูเขาของเรา เราจะกำจัดแอกจากประชากรของเรา และขจัดภาระจากบ่าของพวกเขา” นี่เป็นแผนการที่กำหนดไว้สำหรับโลกทั้งโลก นี่คือนิรันดร์ซึ่งเจือขึ้นเหนือประชาชาติทั้งปวง เพราะพระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกำหนดไว้ ใครเล่าจะพลิกผันได้? พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกมา ใครเล่าจะทำให้พระองค์ทรงหดพระหัตถ์กลับไป? (อีสยาห์ 14:24-27)

สังเกตให้ดีว่าในข้อความนี้ คำบรรยายฤทธานภาพไร้ขีดจำกัดของเจ้านั้นตามมาด้วยคำประกาศว่าพระองค์เท่านั้นเป็นผู้ทรงสรรพฤทธานภาพ ไม่มีผู้ใดขัดขวางหรือบิดพระหัตถ์ของพระองค์กลับไปได้

การที่พระบิดามีฤทธานภาพอันไม่มีใครเทียบได้ เป็นผลตามธรรมชาติของการที่มีพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว ถ้าบังเอิญมีเทพอีกองค์หนึ่งที่มีอำนาจไร้ขีดจำกัด สถานะของพระเจ้าในฐานะพระเจ้าองค์เดียวก็จะถูกท้าทาย ทั้งนี้เพราะเทพใดที่มีอำนาจไร้ขีดจำกัด ก็ต้องเป็นผู้สูงสุด หรือสามารถทำให้ตนเองสูงสุด โดยใช้ฤทธานภาพของตน

นี่คือสาระสำคัญที่พระเจ้าตรัสแก่โยบในโยบ 38 โดยพระเจ้าตรัสว่า โยบจะอ้างความชอบธรรมของตนเองได้ก็ต่อเมื่อเขาสามารถกระทำกิจอันเกรียงไกรเหมือนที่พระเจ้าได้ทำมาแล้ว เช่น การสร้าง การวางระเบียบ และการควบคุมจักรวาลอย่างเป็นระบบ

แต่ในความเป็นจริงก็คือพระเจ้าเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงฤทธิ์สูงสุด ดังนั้น พระองค์เป็นผู้เดียวที่มีอำนาจไร้ขีดจำกัด

ที่น่าเศร้าก็คือ ในยุคของเรา คริสเตียนเจตนาดีหลายคนกลับปฏิเสธไม่เชื่อว่าพระเจ้านี้มีอำนาจสูงสุด คนเหล่านี้เข้าใจผิด คิดว่าพระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้ากำลังทำสิ่ง “เท่าที่จะทำได้” กับสิ่งที่ทรงสร้าง แต่สรรพคุณภาพของพระเจ้าเป็นเป็นคำสอนจากพระคัมภีร์ที่เป็นประโยชน์ในทางปฏิบัติอย่างล้นเหลือ เมื่อเผชิญความลำบาก คนของพระเจ้าร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เพราะรู้ว่าพระเจ้าสามารถช่วยได้ เมื่อความชั่วร้ายดูเหมือนจะครอบครองโลกนี้ เรามั่นใจได้ว่าพระเจ้ามีอำนาจเหนือความชั่วร้ายทั้งปวง หากปราศจากความเชื่อในสรรพคุณภาพของพระเจ้า เรายังขาดรากฐานแห่งความเชื่อมั่นว่าพระเจ้าจะเอาชนะศัตรูได้ และขาดความมั่นใจว่าลูกของพระเจ้าจะได้รับพระพรนิรันดร์ตามที่พระองค์สัญญา

นับเป็นสิ่งอัศจรรย์ที่หลักศาสนศาสตร์อันเข้มข้นและลึกลับ สามารถสรุปอยู่ในวลีเดียว คือ “พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด” เราปรนนิบัติพระเจ้าผู้มีสัมพันธภาพส่วนบุคคลกับเรา ผู้ทรงความเป็นบิดา และผู้ทรงคุณภาพ และพระองค์รักและใส่ใจเราในวิธีที่เหนือความคาดหมาย เราสามารถมั่นใจอย่างเต็มที่ว่าการปกป้องของพระองค์ไม่มีวันล้มเหลว เพราะเรารู้ว่าพระองค์ไม่มีวันล้มเหลว พระองค์จะเป็นพระเจ้าผู้สร้าง มหากษัตริย์ และหัวหน้าครอบครัวของเราตลอดไป คุณภาพของพระองค์จะไร้ขีดจำกัดและไม่มีใครเทียบได้ตลอดไป พระองค์พร้อมเสมอที่จะพิทักษ์เรา และความรอดที่พระองค์ประทานมากก็เป็นนิรันดร์ เช่นเดียวกับที่พระองค์เป็นนิรันดร์

ที่ผ่านมานี้ในบทเรียนนี้ เราได้สำรวจธรรมชาติของพระเจ้าองค์ตรีเอกานุภาพของเรา รวมทั้งพระลักษณะของพระภาคผู้สูงสุดที่เราเรียกว่า “พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด” ในเวลานี้ เราพร้อมที่จะศึกษาหัวข้อที่สาม คือ บทบาทของพระบิดาในฐานะ “ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก”

ผู้ทรงสร้าง

เพื่อศึกษาเกี่ยวกับพระบิดาในฐานะ “ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก” เราจะพิจารณาการทรงสร้างของพระองค์สามด้าน หนึ่ง ผลงานแห่งการทรงสร้างของพระบิดา สอง ความลึกลับของสิ่งที่ทรงสร้าง และสาม อำนาจของพระบิดาเหนือสิ่งที่ทรงสร้าง เราจะเริ่มจากผลงานแห่งการทรงสร้างของพระบิดา

ผลงานแห่งการทรงสร้าง

การทรงสร้างเป็นผลงานหนึ่งที่ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต เจาะจงว่าเป็นผลงานของพระบิดา เราคงจำประโยคแรกในหลักข้อเชื่อนี้ได้

ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก

ในบรรดากิจการต่าง ๆ ที่พระบิดาได้กระทำนั้นมีบันทึกในพระคัมภีร์ และคริสตศาสนา ตั้งแต่ยุคประวัติศาสตร์เน้นว่าคริสเตียนทุกคนต้องยืนยันความเชื่อนี้

คริสเตียนส่วนใหญ่คุ้นเคยกับแนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงสร้างและรักษาจักรวาลไว้ ส่วนมากเป็นเพราะพระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องนี้บ่อยครั้ง จริง ๆ แล้ว ถ้าเราเปิดพระคัมภีร์และเริ่มอ่านหน้าแรก สิ่งแรกที่พระคัมภีร์บอกเราก็คือ พระเจ้าเป็นผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก อย่างที่เราเห็นในปฐมกาล 1:1 ว่า

“ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และโลก” (ปฐมกาล 1:1)

หลังจากบทนำข้อนี้ ส่วนที่เหลือของ ปฐมกาล 1 อธิบายว่าพระเจ้าทรงสร้างและจัดระเบียบจักรวาลภายในเวลาหกวัน

เราต้องเข้าใจว่า ตลอดประวัติศาสตร์ของคริสตจักร มีทฤษฎีแตกต่างกันมากมายเกี่ยวกับการตีความเรื่องราวการทรงสร้างใน ปฐมกาล 1 นักศาสนศาสตร์เกือบทั้งหมดได้เห็นพ้องต้องกันว่าพระเจ้าทรงสร้างจักรวาลขึ้นมาจากที่ ไม่มีอะไรเลย นั่นหมายความว่า ก่อนที่พระเจ้าสร้างฟ้าสวรรค์และโลก ไม่มีสิ่งใดอยู่เลย ยกเว้นพระเจ้าเท่านั้น ไม่มีสิ่งใดดำรงอยู่ก่อนเพื่อให้พระเจ้า “ใช้” เพื่อสร้างจักรวาล นักศาสนศาสตร์หลายคนให้ความเห็นว่า พระเจ้าทรงสร้างเวลาและอวกาศด้วย กระนั้น นักศาสนศาสตร์ก็มักเห็นต่างกันเรื่องวิธีการที่พระบิดาทรงสร้างจักรวาล โดยเฉพาะเกี่ยวกับลักษณะของ “หกวันแห่งการทรงสร้าง” บิดาแห่งคริสตจักรหลายคน เช่น เคลเมนต์ โอริเจน และออกัสติน เชื่อว่าวันทั้งหกเป็นภาพพจน์แสดงถึงการทรงสร้างที่น่าจะเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาเดียว คนอื่น ๆ เช่น อีเรนายอัส และ เทอร์툴เลียน มองหกวันนี้ว่าเท่ากับวันที่มี 24 ชั่วโมงตามปกติ หลังจากนั้นก็เริ่มบ่งบอกว่าจักรวาลนั้นมีอายุยาวนานมาก นักศาสนศาสตร์หลายคนก็เริ่มอ่านเรื่องการทรงสร้างจากมุมมองใหม่ บ้างก็เสนอว่า หกวันนั้นคือวันที่มี 24 ชั่วโมง แต่ระหว่างวันต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงสร้างนั้น มีช่วงเวลาแสนยาวนานคั่นอยู่ ส่วนคนอื่น ๆ ตีความหกวันนี้เป็นคำอุปมาอันหมายถึงยุคหรือสมัย

แน่นอนว่าประเด็นเรื่องวันในการทรงสร้างใน ปฐมกาล 1 เป็นประเด็นร้อนอันเป็นที่มาของข้อถกเถียงมากมาย ข้าพเจ้าคิดว่า ประเด็นหนึ่งก็คือ ปฐมกาล เป็นงานเขียนประเภทใด? ประเภทที่เขียนขึ้นเพื่อให้ข้อมูลเชิงสัมพันธ์ คือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประสาธสัมพันธ์ หรือประเภทที่เขียนขึ้นเพื่อสอนความจริงด้านจิตวิญญาณ? ณ จุดนี้ เราไม่ควรด่วนฟันธงว่าเป็นประเภทใด พระเจ้าเป็นผู้สร้างโลกนี้ และทั้งสองมุมมองก็ควรเสริมกันและกันได้ เพียงแต่ถ้าเราอ่าน ปฐมกาล 1 ในฐานะงานเขียนทางวิทยาศาสตร์ มันก็จะนำไปสู่การตีความที่แตกต่างจากเมื่อเราอ่านพระวจนะบทนี้ในฐานะข้อเขียนที่อภิปรายถึงความหมายและธรรมชาติของการทรงสร้าง

—ดร. จอห์น ออสวอลท์

สำหรับการที่คริสตจักรยุคแรกใช้ หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต สิ่งที่ดีเหมือนสำคัญที่สุดก็คือ การที่ผู้เชื่อยอมรับว่าพระเจ้า—พระเจ้าเท่านั้น—ซึ่งนำโดยพระภาคพระบิดา ทรงสร้างและยังคงรักษาจักรวาลทั้งหมดไว้ รวมถึงอาณาจักรแห่งวัตถุและวิญญาณ พร้อมกับสสารและสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในนั้น

นี่เป็นแนวคิดเดียวกันกับสิ่งที่ชาวเลวีเน้นย้ำใน เนหะมีย์ 9:6 ลองฟังพระวจนะข้อนี้

“พระองค์ผู้เดียวทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ทรงสร้างแม้กระทั่งฟ้าสวรรค์สูงสุดและดวงดาวทั้งปวงในฟากฟ้า ทรงสร้างแผ่นดินโลกกับท้องทะเลและสรรพสิ่งในนั้น พระองค์ประทานชีวิตแก่ทุกสิ่ง และชาวสวรรค์นมัสการพระองค์” (เนหะมีย์ 9:6)

ในข้อนี้ เราทราบว่าพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสร้างจักรวาล และพระเจ้าเพียงผู้เดียวยังคงมอบชีวิตแก่ทุกสิ่งดำรงอยู่ และรักษาจักรวาลที่พระองค์ได้สร้างมา

ตอนนี้ สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่ต้องอธิบายก็คือ ถึงแม้พระบิดามีบทบาทผู้นำในการสร้างและดำรงไว้ซึ่งสวรรค์และโลก แต่ภารกิจเหล่านี้เกี่ยวข้องกับองค์ตรีเอกานุภาพสมบูรณ์ในหลาย ๆ ด้าน เช่น พระบุตรคือวิธีการหรืออุปกรณ์ที่พระบิดาทรงใช้เพื่อสร้างโลก และพระบิดาก็ยังคงใช้พระบุตรเพื่อรักษาโลกนี้ไว้

ใน 1 โครินธ์ 8:6 เปาโลอธิบายการทรงสร้างดังนี้:

มีพระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดาผู้ทรงเป็นที่มาของสิ่งสารพัด เรามีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และมีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวคือพระเยซูคริสต์ สิ่งสารพัดเป็นมาโดยทางพระองค์ และเรามีชีวิตอยู่โดยทางพระองค์ (1 โครินธ์ 8:6)

ในข้อนี้ เปาโลอธิบายว่าพระบิดาเป็นต้นกำเนิดของการทรงสร้าง การทรงสร้าง “มาจาก” พระองค์ แต่ “มาทาง” พระบุตร เรายังดำรงชีวิตอยู่ได้เพราะพระบิดาร่างชีวิตเราไว้โดยผ่านทางพระบุตรของพระองค์

ความเกี่ยวข้องของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกกล่าวถึงไม่ชัดเจนนักในพระคัมภีร์ แรกเริ่มนั้นพันธสัญญาเดิมถือเป็นนัยยะถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ในข้อความที่กล่าวถึง “พระวิญญาณของพระเจ้า” ในยุคพันธสัญญาเดิม พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนในฐานะอีกพระภาคหนึ่งของพระเจ้า แม้กระนั้น พันธสัญญาใหม่ก็สอนว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำราชกิจอยู่แล้วในโลกนี้ เพื่อให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ เราพบความจริงข้อนี้ได้ ใน มาระโก 12:36 ที่กล่าวว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจผู้เขียนหนังสือต่าง ๆ ในพันธสัญญาเดิม อีกตัวอย่างคือ กิจการ 2:2-17

เปโตรสอนว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นแหล่งที่มาของคำพยากรณ์และของประทานฝ่ายวิญญาณ ตั้งแต่ยุคพันธสัญญาเดิมมาแล้ว

เมื่อเราอ่านข้อความเกี่ยวกับพระวิญญาณของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม จึงมีเหตุผลที่เราจะอนุมานว่า ข้อความเหล่านี้เสด็จถึงการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนในภายหลัง ในฐานะอีกพระภาคผู้สูงสุด เช่น ปฐมกาล 1:2-3 กล่าวว่า:

“ขณะนั้นโลกยังไม่มีรูปทรงและว่างเปล่า ความมืดปกคลุมอยู่เหนือพื้นผิวของห้วงน้ำ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือน้ำนั้น และพระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง” ความสว่างก็เกิดขึ้น” (ปฐมกาล 1:2-3)

คำว่า “พระวิญญาณของพระเจ้า” ตามตัวอักษร หมายถึง พระเจ้าในพระภาคทั้งสาม แต่ในมุมมองของพันธสัญญาใหม่ เราจะเห็นว่า คำนี้เน้นที่กิจการของพระภาคพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลังจากเรียนรู้เกี่ยวกับพระบิดาในฐานะพระผู้สร้างผ่านผลงานทรงสร้างแล้ว เราจะศึกษาความล้าเลิศของการทรงสร้าง

ความล้าเลิศของการทรงสร้าง

หลายศาสนาและปรัชญาสอนว่าจักรวาลวัตถุนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการคิดค้น นั่นคือ ไม่มีดี ไม่มีชั่ว บางความเชื่อสอนว่าโลกนี้มีแต่ความชั่วร้าย เช่น บางปรัชญาอกริตที่ท้าทายคริสตจักรยุคแรกสอนว่า จักรวาลวัตถุคือความเสื่อม และหากมนุษย์ต้องการถูกช่วยให้รอดอย่างแท้จริง เขาต้องปลดปล่อยตนเองจากพันธนาการแห่งร่างกายให้ได้ แนวคิดด้านลบเกี่ยวกับโลกนี้เป็นเหตุผลหนึ่งที่หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต ย้ำว่า พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก พระคัมภีร์กล่าวว่า จักรวาลนั้นคือผลงานสร้างล้าเลิศของพระเจ้าและสะท้อนลักษณะล้าเลิศของพระองค์

ปฐมกาล 1 เตือนความจำของเราว่าสิ่งทรงสร้างนั้น “ดี” เช่น ข้อ 4, 10, 12, 18, 21, 25 และ 31—ทั้งหมดเจ็ดครั้ง และในครั้งสุดท้าย พระคัมภีร์บันทึกว่า สิ่งทรงสร้างทั้งสิ้นนั้น ไม่ใช่แค่ “ดี” แต่ “ล้าเลิศ” หรือ “ยอดเยี่ยม” โมเสสเขียนไว้ใน ปฐมกาล 1:31 ว่า:

“พระเจ้าทอดพระเนตรทุกสิ่งที่ทรงสร้างขึ้น ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31)

แต่น่าเศร้าที่ไม่นานหลังจากพระเจ้าได้สร้างโลก อาดัมและเอวาได้ทำบาปต่อพระเจ้าด้วยการกินผลไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว ผลของความบาปนี้ก็คือ พระเจ้าให้สิ่งทรงสร้างทั้งปวงตกอยู่ภายใต้คำ

สาป ข้อความหนึ่งที่บ้านทีกเรื่องนี้คือ ปฐมกาล 3:17-19 ซึ่งเป็นตอนที่พระเจ้ากล่าวคำสาปนี้กับอาดัมว่า

“แผ่นดินจึงถูกสาปแช่งเพราะเจ้า เจ้าจะหาเลี้ยงชีพจากแผ่นดินด้วยความลำบาก ตรากตรำ ตลอดชีวิตของเจ้า ต้นหนามน้อยใหญ่จะงอกขึ้นมาบนแผ่นดิน และเจ้าจะกินพืชพันธุ์จากท้องทุ่ง เจ้าจะทำมาหากิน อับเหงือต่างน้ำ” (ปฐมกาล 3:17-19)

เพราะความบาปของอาดัม พระเจ้าสาปแผ่นดิน ทำให้การเกษตรนั้นยากลำบาก อาดัมและเผ่าพันธุ์มนุษย์จึงต้องทำงานหนักเพื่อหาอาหาร และคำสาปต่อแผ่นดินนี้ไม่ได้จำกัดอยู่แค่การเกษตร แต่กระทบโลกทั้งโลกในทุกแง่มุม เปาโลกล่าวถึงปัญหานี้ใน โรม 8 เมื่อท่านประกาศว่าการที่พระเยซูทรงไถ่ผู้เชื่อ นั้นในที่สุดจะนำไปสู่การคืนสู่สภาพล้าเลิศของสิ่งทรงสร้าง ลองฟังคำพูดของเปาโลใน โรม 8:20-22:

“เพราะสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างได้ถูกทำให้ผิดเพี้ยนไร้ค่าไป ... แต่โดยความตั้งใจของผู้ที่บังคับให้มันต้องตกอยู่ในภาวะดังกล่าว ด้วยมีความหวังว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รับการปลดปล่อยจากการผูกมัดให้ต้องเสื่อมสลาย ... สรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างกำลังคร่ำครวญราวกับเจ็บท้องจะคลอดบุตรจนถึงปัจจุบันนี้” (โรม 8:20-22)

เปาโลสอนว่าคำสาปต่อแผ่นดินกระทบทุกองค์ประกอบของสิ่งทรงสร้าง แต่การต้องคำสาปนั้น ไม่ควรทำให้เราเข้าใจผิดว่า สิ่งทรงสร้างนั้นไม่ดีอีกต่อไป จริงอยู่ การที่มนุษย์ตกสู่ความบาปทำความเสียหายแก่สิ่งทรงสร้าง แต่โลกนี้ก็ยังคงเป็นของพระเจ้า และโดยพื้นฐานแล้ว โลกนี้ก็ยังคงดีอยู่ เปาโลยืนยันจุดนี้เมื่อท่านเขียนเกี่ยวกับความชอบธรรมของการแต่งงานและเสรีภาพของคริสเตียนในการรับประทานอาหารได้ทุกชนิด ฟังคำพูดของเปาโลใน 1 ทิโมธี 4:4

“เพราะทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นดี” (1 ทิโมธี 4:4)

สังเกตคำพูดของเปาโลในข้อนี้ ท่านไม่ได้บอกว่า “ทุกสิ่งที่ถูกสร้างนั้นดี” แต่บอกว่า “ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นดี”

การที่โลกทางกายภาพนั้นดี—การที่พระเจ้าประกาศว่าดี—มีนัยยะทางปฏิบัติต่อเรามากมาย ประการแรก เราต้องปกป้องสิ่งแวดล้อม เพราะเราเป็นผู้ดูแลสิ่งทรงสร้าง อีกประการหนึ่ง ถึงที่สุดแล้ว พระเจ้าจะพิทักษ์รักษาสิ่งทรงสร้าง พระองค์จะสร้างใหม่ และสิ่งทรงสร้างจะถูกฟื้นฟู แทนที่จะถูกทำลาย เราจะมีชีวิตตลอดไปในสวรรค์และโลกแห่งใหม่ โลกทางกายภาพที่พระเจ้าสร้างนั้นเป็นสิ่งดี เนื้อหนังร่างกายของเรา—การดำรงอยู่ทางกายภาพของเรา—ก็เป็นสิ่งดี

—ดร. มาร์ค สเตราสส์

ฉะนั้น ไม่ว่าจะเรื่องการแต่งงาน หรืออาหาร หรือสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงสร้าง เรามั่นใจได้ว่าทุกสิ่งล้วนประเสริฐ เพราะพระบิดาผู้ทรงสร้างสิ่งเหล่านั้นประเสริฐ นี่คือเหตุผลที่เปาโลสามารถกล่าว (ใน โรม 1) ว่า ความล้าเลิศของพระเจ้านั้น ประจักษ์แก่มนุษยชาติ ผ่านทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง นี่เป็นเหตุผลที่ สดดี 19 สามารถกล่าวได้ว่าฟ้าสวรรค์ประกาศพระสิริของพระเจ้า

จอห์น เวสลีย์ บรรยายความประเสริฐของการทรงสร้างในผลงานสมัยศตวรรษที่ 18 ของเขา “สำรวจพระปัญญาของพระเจ้าผ่านการทรงสร้าง” (ภาคที่ 3, บทที่ 2) ท่านเขียนไว้ว่า:

“จักรวาลทั้งสิ้นก็คือภาพซึ่งแสดงความสมบูรณ์แบบทุกด้านของพระเจ้า จักรวาล

สำแดงไม่เพียงแต่การดำรงอยู่ของพระเจ้าเท่านั้น แต่รวมถึงเอกภาพ ฤทธานภาพ ปัญญา อิศรภาพ และความประเสริฐของพระองค์ด้วย”

จักรวาลได้สำแดงความดีเลิศของพระเจ้าได้ ก็ด้วยการสำแดงความดีเลิศในตัวเอง ด้วยเหตุว่าจักรวาลมีความดีเลิศได้ ก็เพราะพระเจ้าผู้ดีเลิศทรงเป็นผู้สร้างจักรวาลนั่นเอง

การทรงสร้างของพระเจ้าสะท้อนความล้ำเลิศของพระองค์ และบอกเราว่า ตั้งแต่แรกนั้น การทรงสร้างไม่ได้มีสิ่งชั่วร้ายในตัวเอง และความเลวทรามก็ไม่ได้อยู่ภายในสิ่งใดโดยธรรมชาติ การทรงสร้างบอกเราว่า เมื่อพระเจ้าสร้างสรรพสิ่งนั้น พระองค์สร้างมาอย่างดีเยี่ยม และเต็มไปด้วยความงดงาม แต่ความงดงามนั้นต้องหม่นหมองไปเพราะการที่มนุษย์ล้มลงในความบาป หนามที่ทิ่มแทงและการต้องอาบเหงื่อต่างน้ำ ทำให้สิ่งที่พระเจ้าสร้างบิดเบี้ยวไป แต่ในฐานะคริสเตียน เราได้เริ่มกระบวนการ หรือกล่าวให้ถูกต้องก็คือ พระเจ้าได้เริ่มกระบวนการสร้างเราใหม่จากภายใน เราเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ และเหมือนที่นักประพันธ์เพลงสรรเสริญพระเจ้าท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ เราเห็นบางสิ่งที่ดวงตาอันปราศจากพระคริสต์ไม่เคยได้เห็น เราเริ่มมองการทรงสร้างว่าเป็นฝีพระหัตถ์ของพระเจ้า ดังนั้นเราคริสเตียนจึงเห็นศิลปะ ความงาม โครงสร้าง ความกลมกลืน และบูรณาการภายในทุกสิ่งที่ทรงสร้างนั่นเอง และนี่เป็นเหตุผลที่เรามีความหวังในสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เมื่อสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างจะถูกเปลี่ยนแปลงให้กลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งสิ้น เมื่อนั้น เราจะสามารถชื่นชมยินดีกับสิ่งทรงสร้างตามที่พระเจ้าเจตนาให้เราชื่นชมยินดีตั้งแต่แรก

—ดร. ดีเรค ดับเบิลยู เอช โธมัส

เมื่อเราเข้าใจผลงานทรงสร้างและความล้ำเลิศของการทรงสร้างแล้ว เราจะมุ่งความสนใจไปที่อำนาจของพระบิดาเหนือสิ่งทรงสร้าง ซึ่งพระองค์เป็นเจ้าของในฐานะเป็นผู้สร้าง

อำนาจเหนือสิ่งทรงสร้าง

มีหลายสิ่งที่เราอาจกล่าวถึงเกี่ยวกับอำนาจของพระบิดาในฐานะผู้ทรงสร้าง แต่เราจะเน้นที่ลักษณะพื้นฐานสามประการ ได้แก่ 1) อำนาจอันสมบูรณ์; 2) อำนาจเฉพาะพระองค์; และ 3) อำนาจอันครอบคลุมทุกสิ่ง เราจะศึกษาอำนาจทั้งสามลักษณะนี้อย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น โดยเริ่มจากอำนาจอันสมบูรณ์ของพระบิดาในฐานะผู้ทรงสร้าง

อำนาจอันสมบูรณ์

อำนาจของพระบิดานั้นสมบูรณ์ในความหมายที่ว่า พระองค์มีเสรีภาพเต็มที่ที่จะทำอะไรกับสิ่งที่ทรงสร้างก็ได้ พระคัมภีร์มักเปรียบเทียบอำนาจอันสมบูรณ์ของพระบิดากับอำนาจของช่างปั้นเหนือดินเหนียว ข้อความเปรียบเทียบนี้พบได้ใน อิสยาห์ 29:16; อิสยาห์ 45:9; เยเรมีย์ 18:1-10; และ โรม 9:18-24 ลองฟังเปาโลกล่าวถึงอำนาจของพระเจ้าใน โรม 9:20-21:

“ควรหรือที่สิ่งที่ถูกปั้นจะพูดกับช่างปั้นว่า ‘ทำไมถึงสร้างฉันอย่างนี้?’ ช่างปั้นไม่มีสิทธิเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะสวยงามและปั้นเป็นภาชนะใช้สอยทั่วไปหรือ?” (โรม 9:20-21)

แน่นอนว่า คำถามชวนคิดของเปาโลนั้น มีคำตอบชัดเจน เนื่องจากพระเจ้าเป็นผู้สร้างทุกสิ่ง พระองค์มีสิทธิและเสรีภาพที่จะทำอะไรก็ได้กับสิ่งที่พระองค์สร้าง

ข้าพเจ้าคิดว่า เมื่อบางคนได้ยืมว่าพระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้ามีอำนาจสูงสุดเหนือทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้ เขาอาจรู้สึกถูกคุกคามหรือไม่พอใจ แต่สำหรับคริสเตียน เมื่อเรานึกถึงว่าพระเจ้าคือใคร เราควรรู้สึกขอบพระคุณอย่างยิ่ง เพราะมันหมายความว่าชีวิตของเราอยู่ในพระหัตถ์ของพระบิดาผู้ทรงสรรพยาโทษ ทรงฤทธานุภาพ และทรงรักเราถึงขนาดประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ให้ไถ่เราบนกางเขน และนี่เป็นความอ่อนใจอย่างเหลือเชื่อ โดยเฉพาะในยามเจ็บปวด หรือในยามที่เราสงสัยว่าจะไร้อำนาจเกิดขึ้นกับชีวิตของเรา

—ดร. เดนนิส จอห์นสัน

แม้เราจะไม่เข้าใจทุกสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น แต่ถ้าเราเป็นคนของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าเป็นพระบิดาของเราและทรงรักเรา พระองค์ปกป้องคุณและจับตาดูคุณอยู่ ไม่ว่าคุณกำลังผ่านเหตุการณ์อะไรอยู่ก็ตาม บางสิ่งที่เราเผชิญในชีวิตก็เจ็บปวดอย่างไม่น่าเชื่อ แต่ไม่ว่าเราจะเผชิญสิ่งใด พระเจ้าควบคุมอยู่ —คุณจะยอมรับความจริงนี้ ณ จุดนี้ในชีวิตได้ไหม?—พระองค์กำหนดให้เหตุการณ์เจ็บปวดเกิดขึ้นกับคุณเพื่อประโยชน์ของคุณเอง เพื่อคุณจะได้ถูกชำระให้บริสุทธิ์ พระเจ้าเปลี่ยนศัตรูในชีวิตเราให้เป็นเพื่อน เพื่อเราจะได้รับยิ่งกว่าชัยชนะโดยพระองค์ผู้ทรงรักเรา เราไม่เพียงแค่นั้น แต่ได้รับยิ่งกว่าชัยชนะโดยพระองค์ผู้ทรงรักเรา นี่หมายถึงพระเจ้าใช้บททดสอบและความยากลำบากเพื่อชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เราเหมือนพระคริสต์ยิ่งขึ้น ฮีบรู 12 บอกว่า พระองค์ฝึกวินัยเราเหมือนพ่อที่เมตตา ปรีชา และประเสริฐ ข้าพเจ้าคิดว่า การต่อสู้เพื่อรักษาความเชื่อมักเกิดขึ้น ณ จุดนี้แน่นอน เราต้องบอกตัวเองเสมอว่า พระเจ้า พระองค์ใส่ใจเราแม้ว่าเราจะไม่เข้าใจก็ตาม พระองค์นำสิ่งนี้เข้ามาในชีวิตเพื่อให้เกิดสิ่งดี เพื่อให้เราบริสุทธิ์ เพื่อให้เราได้รับการชำระ

—ดร. ทอม ชไรเนอร์

อำนาจเฉพาะพระองค์

นอกจากอำนาจอันสมบูรณ์แล้ว พระบิดายังมีอำนาจเฉพาะพระองค์เหนือทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง อำนาจของพระบิดาเป็น “อำนาจเฉพาะพระองค์” ในความหมายว่า ไม่มีสิ่งทรงสร้างใด ๆ มีอำนาจอันสมบูรณ์ อำนาจอันสมบูรณ์เป็นของผู้สร้างเท่านั้น และพระเจ้าเป็นผู้สร้างแต่ผู้เดียว ยิ่งกว่านั้น เมื่อเราพิจารณาตรีเอกานุภาพในแง่เคหะวิทยา พระบิดาก็มีอำนาจเหนืออีกสองพระภาค พระเยซูตรัสใน ยอห์น 5:26-27 ว่า:

“เพราะพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองฉันนั้น และพระองค์ทรงให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษา เพราะว่าพระองค์คือบุตรมนุษย์” (ยอห์น 5:26-27)

พระเยซูสอนว่าอำนาจของพระองค์ในการพิพากษาโลกนั้น พระองค์ได้รับมอบมาจากพระบิดา อำนาจนี้ ที่สุดแล้ว อยู่กับพระบิดา โดยเป็น “เอกสิทธิ” เฉพาะพระองค์ แต่พระบิดาแต่งตั้งพระบุตรให้พิพากษาในพระนามของพระองค์ เราเห็นใจความคล้าย ๆ กันใน 1 โครินธ์ 15:24 ซึ่งกล่าวว่ารธานุภาพของพระเยซูเหนือจักรวาล ก็ยิ่งต่ำกว่ารธานุภาพของพระบิดา

และกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็เป็นไปในทำนองเดียวกัน ข้อความใน ยอห์น 16:13; โรม 8:11; และ 1 เปโตร 1:2 เป็นตัวอย่างคำสอนที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำตามพระประสงค์ของพระบิดา

อำนาจของพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกมอบหมายจากพระบิดาฉันใด อำนาจของสิ่งที่ถูกสร้าง ก็ถูกมอบหมายมาฉันนั้น ทูตสวรรค์ ผู้ปกครองของโลกนี้ และแม้แต่มนุษย์ทั่วไป ต่างก็ได้รับอำนาจตามสัดส่วนของตน แต่อำนาจทั้งสิ้นถูกมอบหมายโดยพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ อำนาจของพระบิดาจึงยิ่งใหญ่กว่าอำนาจของสิ่งที่พระองค์สร้างเสมอ

อำนาจอันครอบคลุมทุกสิ่ง

นอกจากอำนาจสมบูรณ์และเฉพาะพระองค์ พระบิดายังมีอำนาจอันครอบคลุมทุกสิ่งเหนือทั้งจักรวาลด้วย เมื่อกล่าวว่า อำนาจของพระเจ้าครอบคลุมทุกสิ่ง เราหมายความว่า อำนาจนั้นขยายขอบเขตไปเหนือทุกสิ่ง และเหนือทุกรายละเอียดของทุกสิ่ง ที่พระองค์ทรงสร้าง และความจริงข้อนี้มีนัยยะสำคัญสองประการคือ หนึ่ง มนุษย์ทุกคนอยู่ภายใต้อำนาจของพระเจ้า ไม่มีบุคคลใดหรือสิ่งใดที่ถูกสร้างมา ปลอดภัยจากพันธะที่ต้องเชื่อฟังพระเจ้า

ทูตสวรรค์และมนุษย์ทั้งหลายที่สัตย์ซื่อต่อพระบิดา ก็ยอมรับและยอมจำนนต่อพระองค์อย่างเต็มใจ แต่เหล่าวิญญาณชั่วและคนที่ไม่สัตย์ซื่อ ก็กบฏต่อพระองค์และปฏิเสธไม่ยอมทำตามพระบัญชาของพระองค์ แม้กระนั้น การพิพากษาด้านคุณธรรมโดยพระบิดา ก็จะใช้กับทุกคน ไม่ว่าเราจะอยู่หรืออาศัยที่ใด และไม่ว่าวัฒนธรรมหรือศาสนาของเราจะเป็นอย่างไร เราทุกคนต้องรับผิดชอบทุกสิ่งต่อพระเจ้า

สอง ทุกสิ่งอยู่ภายใต้อำนาจของพระเจ้า อำนาจของพระองค์ครอบคลุมเหนือทุกรายละเอียดของสิ่งที่ทรงสร้าง เนื่องจากพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง ไม่มีแง่มุมใดของการทรงสร้าง “เป็นกลาง” ในด้านคุณธรรม พระองค์สร้างทุกสิ่งโดยมีจุดประสงค์ และพระองค์ใส่ “คุณลักษณะ” ในทุกสิ่ง นี่หมายความว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไร ไม่ว่าเราจะมองการทรงสร้างในแง่มุมใด ก็ไม่มี “ความเป็นกลางในทางคุณธรรม” ถ้าแต่ละสิ่งที่ถูกสร้างมา ทำหน้าที่ตามที่พระเจ้ากำหนด ก็เป็นสิ่งดี แต่ถ้าต่อต้านพระองค์ ก็กลับเป็นสิ่งชั่วร้าย

คริสเตียนสมัยใหม่มากมายมีแนวโน้มที่จะแยกสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นสองฝ่ายคือ ฝ่ายศาสนา และฝ่ายโลก พวกเราส่วนใหญ่เข้าใจว่า ประเด็นทาง “ศาสนา” เช่น คริสตจักร การนมัสการ การประกาศ และการศึกษาพระคัมภีร์ อยู่ภายใต้อำนาจของพระเจ้า เราพยายามยอมรับพระบัญชาของพระเจ้าในครอบครัวและในทางเลือกด้านจริยธรรม โดยถือว่าอยู่ในขอบเขตของศาสนาเช่นกัน แต่คริสเตียนไม่น้อยมีแนวโน้มที่จะคิดว่า พระบัญชาของพระเจ้าไม่ควบคุมกิจการที่เรียกว่าเป็น “ฝ่ายโลก” เช่น การเมือง การศึกษา และอาชีพ แต่แนวคิดปัจจุบันที่แยก “ฝ่ายศาสนา” และ “ฝ่ายโลก” ออกจากกันนั้น ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ ข้อความต่าง ๆ เช่น สภาษิต 3:6; ปัญญาจารย์ 12:14; และ 2 ทิโมธี 3:16-17 บอกชัดว่าพระเจ้าได้พูดถึงทุกด้านของชีวิตมนุษย์ และอำนาจของพระองค์ขยายขอบเขตครอบคลุมเหนือทุกสิ่งที่เราทำ

ในโลกนี้ อำนาจมักถูกมองในทางลบ แต่อำนาจของพระเจ้าเป็นสิ่งยิ่งใหญ่ที่คริสเตียนเชื่อ เพราะพระเจ้ายังคงรักโลกนี้ พระองค์ยังคงควบคุมอยู่ และรู้ผลบั้นปลายตั้งแต่จุดเริ่มต้น พระเจ้าจะเป็นผู้พิพากษาคนทั้งปวง และสิ่งนี้น่าจะทำให้เราสบายใจ เพราะเราสามารถมั่นใจว่า มีผู้หนึ่งที่เราเชื่อว่าจะทำอะไรอยู่ นี่ทำให้เรามีความไว้วางใจและความมั่นใจเกี่ยวกับอนาคตได้

—ดร. ไชมอน ไวเบิร์ต

สรุป

ในบทเรียนเรื่อง “พระเจ้าพระบิดา” นี้ เราได้ศึกษาประโยคแรกใน หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูต อย่างใกล้ชิด เราได้อภิปรายความหมายของพระเจ้า ซึ่งแฝงอยู่ในประโยคนี้ เราได้กล่าวถึงพระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุดในฐานะพระภาคแรกของพระเจ้าองค์ตรีเอกานุภาพ และเราได้สำรวจบทบาทของพระบิดาในฐานะผู้สร้างสวรรค์และโลก

การเข้าใจพระภาคพระเจ้าพระบิดาเป็นรากฐานของคริสตศาสนศาสตร์ทั้งหมด ถ้าเราไม่รู้จักและนมัสการพระเจ้าองค์ตรีเอกานุภาพแห่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ ก็เท่ากับเรากำลังนมัสการพระเจ้าเทียมเท็จ และการยอมรับและถวายเกียรติแด่พระองค์ผู้ที่พระคริสตธรรมคัมภีร์เรียกว่า “พระบิดา” ก็เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งของการนมัสการที่แท้จริง พระบิดาคือผู้ที่พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์เชื่อฟังและให้เกียรติ เพื่อให้พระสิริของพระองค์สูงส่ง ยิ่ง ๆ ขึ้น ด้วยเหตุนี้ พระบิดาจึงเป็นศูนย์กลางของการที่เราเชื่อฟัง ถวายเกียรติ และยกชูพระสิริเช่นเดียวกัน

บิชอป แวน บี เกย์ตัน (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นอาจารย์และวิทยากรสอนพระคัมภีร์ผู้มีชื่อเสียงที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมและมหาวิทยาลัยที่โด่งดังหลายแห่งทั่วโลก ท่านเคยทำหน้าที่เป็นอนุศาสนาจารย์ให้กับ สำนักงานทัตสสถานกลางของสหรัฐเป็นเวลา 4 ปี และเคยอยู่ในคณะกรรมการบริหารของสถาบันศาสนาและนโยบายสาธารณะ ณ กรุงวอชิงตัน ดี ซี ดร เกย์ตัน จบการศึกษาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตจาก วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมนานาชาติ (International Seminary) ศาสนศึกษา มหาบัณฑิตจาก วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมโลโกส (Logos Bible College) ดุษฎีบัณฑิตด้านปรัชญาพระคริสต์ธรรมจาก มหาวิทยาลัยผู้นำคริสเตียน (Christian Leadership University) ศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตจากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเฟธ (Faith Theological Seminary) และ ดุษฎีบัณฑิตด้านการรับใช้จาก วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary) ท่านได้รับการเจิมตั้งให้เป็นบิชอปในพิธีสืบทอดธรรมทูต (Apostolic Succession) และปัจจุบันดำรงตำแหน่งอัครมุขนายกแห่ง สมาคมคริสตจักรสากล (International Community of Christian Churches) ซึ่งเป็นองค์กรที่มุ่งมั่นในการสร้างเอกภาพให้แก่พระกายของพระคริสต์

ดร. เดวิด บาวเออร์ เป็นคณบดีคณะกรรมการตีความพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ และดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์เกียรติยศ “รالف วัลโด บีสัน” ด้านการศึกษาพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เชิงอุปนัย ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. สตีฟ เบลคมอร์ เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์สาขาปรัชญา ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสลีย์

ดร. พอล ชาง เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรจีน มอนเมาท์ เมืองมิดเดิลทาวน์ รัฐนิวเจอร์ซีย์

ดร. เจ ลิกอน ดันแคน ที่สาม เป็นอธิการบดีของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป (Reformed Theological Seminary)

ดร. แมทท์ ฟรีดแมน เป็นศาสตราจารย์สาขาการประกาศและการสร้างสาวก ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสลีย์

ดร. สตีฟ ฮาร์เปอร์ เป็นรองอธิการบดีผู้ก่อตั้งวิทยาเขต ฟลอริดา ดันแนม ของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี ในเมือง ออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. เดนนิส จอห์นสัน เป็นคณบดีฝ่ายวิชาการ และศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์เชิงปฏิบัติ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเวสต์มินสเตอร์ แคลิฟอร์เนีย

ดร. คีธ จอห์นสัน ทำหน้าที่ผู้อำนวยการด้านศาสนศาสตร์ศึกษา ให้กับพันธกิจการประกาศในมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา ขององค์กร แคมพัส ครูเสด ฟอว์ ไครสต์ (Campus Crusade for Christ) และเป็นศาสตราจารย์รับเชิญสาขาศาสนศาสตร์เชิงระบบ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป

ดร. ไบรอัน แคลซิช เป็นผู้อำนวยการนานาชาติของสภาระหว่างประเทศเพื่อการศึกษาศาสนศาสตร์เพื่อการประกาศ

ดร. ซามูเอล หลิง เป็นผู้ร่วมก่อตั้ง ไชนา ฮอไรซัน (China Horizon) องค์กรสอนพระคัมภีร์แก่คริสเตียนจีนโพ้นทะเล

ดร. โรเบิร์ต จี ลิสเตอร์ เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์ ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ทัลบอต

ดร. จอห์น ออสวอลท์ เป็นอาจารย์รับเชิญผู้ทรงคุณวุฒิด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. เจ ไอ แพ็คเกอร์ เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์เชิงระบบและเชิงประวัติศาสตร์ ที่วิทยาลัยรีเจนท์ ในเมืองแวนคูเวอร์ รัฐบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา ทานเทศนาและบรรยายอย่างกว้างขวางในบริเตนใหญ่และอเมริกา

ดร. ริชาร์ด พเรตต์ จูเนียร์ เป็นประธานของ องค์กร ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม (Third Millennium Ministries) และศาสตราจารย์วุฒิคุณด้านพันธสัญญาเดิม ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป วิทยาเขตออร์แลนโด

ดร. ทอม ชไนเนอร์ เป็นศาสตราจารย์เกียรติยศ “เจมส์ บิวเคแนน แฮร์ริสัน” ด้านการตีความพันธสัญญาใหม่ และเป็นรองคณบดีด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์และการตีความ ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบปติสต์

ดร. มาร์ค สเตราสส์ เป็นศาสตราจารย์สาขาพันธสัญญาใหม่ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมเบ็ธเอล ซานดิเอโก

ดร. ดีเรค ดับเบิลยู เอช โธมัส เป็นศาสตราจารย์สาขาศาสนศาสตร์เชิงระบบและเชิงประวัติศาสตร์ ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในแอตแลนตา

ดร. ไชมอน ไวเบิร์ต เป็นอดีตสภาคณะที่คริสตจักรเซนต์ลูค วิมเบิลดัน พาร์ค สหราชอาณาจักร และปัจจุบันเป็นรองอาจารย์ใหญ่ของวิกิลีฟ ฮอลล์ อ็อกซฟอร์ด และผู้อำนวยการของสำนักวิชาการเทศนา

ดร. สตีเฟน เวลล์ม เป็นศาสตราจารย์ด้านศาสนศาสตร์คริสเตียน ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์เซาธ์เทิร์น แบปติสต์